

JESU KRISTI ÅBENBARING

Det Evige Evangelium

Åb. 1,1; 14,6; 19,9:

DE TRE ENGLES VARSEL !

Og derefter så jeg en anden Engel flyve midt oppe under Himmelen; han havde et evigt Evangelium at forkynde for dem, der bor på Jorden, for alle Folkeslag og Stammer og Tungemål og Folk.

Og han råbte med høj Røst:

"Frygt Gud og giv Ham Ære, thi nu er Hans Doms Time kommet. Ja, tilbed Ham, som har skabt Himmelen og Jorden og Havet og Kildevældene."

SKABELSEN TIL GENOVERVEJELSE !

"Du derimod, bliv ved det, som du har lært og er blevet overbevist om." 2 Tim.3,14.

Mange baserer deres vantro på Darwins skrivelser. Den eneste, der ikke udledte ateistiske konklusioner fra dem, var Darwin selv.

LadyHope, en britisk aristokrat, havde ofte siddet ved hans sygeleje, før han døde. Han var sengeliggende i lang tid og studerede samvittighedsfuldt Bibelen. Hun spurgte ham en dag, hvad han læste. "Hebraisk !", sagde han, "stadigvæk hebraisk. Den Royale Bog kalder jeg den." Hvorefter han udvalgte bestemte tekstsider og kommenterede dem.

Hun kom med hentydninger til den faste overbevisning, mange mennesker havde om Skabelsesberetningen, dens storslåethed og deres fortolkning af de første kapitler i 1. Mosebog.

Han virkede dybt deprimeret. Hans fingre bevægede sig uroligt i nervøse trækninger, og et forpint udtryk kom over hans ansigt, da han sagde: "Jeg var en ung mand med uudviklede idéer. Jeg slyngede hypoteser ud i ét væk, satte spørgsmålstejn ved alt, og til min forbavselse fængede mine indfald som en løbeild."

"Mennesker lavede dem til en religion !"

Han gjorde et ophold, og efter at have udtrykt sin mening om "Guds hellighed" og "Bogens ophøjede væsen", imens

han så på Bibelen, som han hele tiden nænsomt holdt om, sagde han pludselig: "Jeg har en pavillon i haven, som rummer omkring tredive gæster. Det er derovre", sagde han og pegede gennem det åbne vindue. "Jeg vil meget gerne have, at du holder en tale der. Jeg ved, at du læser op fra Bibelen i landsbyerne. I morgen eftermiddag kunne jeg tænke mig, at stedets tjenestefolk og nogle få af naboerne samledes der. Vil du tale til dem?"

"Hvad skal jeg tale til dem om?", spurgte jeg.

"Jesus Kristus", svarede han, "og hans frelse. Er det ikke det bedste emne? Og så ønsker jeg, at du synger nogle lovsange med dem. Hvis du holder mødet ved tretiden, er dette vindue åbent, og så ved du, at jeg er forenet med jer i sangen."

Ligger *hele* skylden virkelig på ét menneske, der på det tidspunkt var en ung mand med uudviklede idéer, *eller* på de mange videnskabsmænd, som ved at fremhæve ubekræftede teorier har tilintetgjort millioner af menneskers tro?

Kun dét, vi tænker på vort dødsleje, tæller med!

Vær ikke forhastet i din ungdom til at udtænke teorier for derefter at føre dem ud i livet. "Spørg efter de gamle Stier, hvor Vejen er til alt godt, og gå på den."

Reaching Towards The Heights
by Richard Wurmbrand
6th Edition 1992 USA

ENGELN MED DET EVIGE EVANGELIUM

Ordet "gospel" bruges i dets bestandige N.T. betydning; Det kaldes *evige* for at proklamere Guds Evige Sandhed. Forkyndelsen af Evangeliet står her i samme relation til Guds yderste dom som i Matt.24, 14. Men læg mærke til, at navnet hentyder til *hele* Guds Sandhed, ikke kun til det Kristus forkyndte: for indholdet i engelens budskab er pure teisme. Derfor en distinktion mellem *Evangeliet om Guds Rige*, som det forkyndtes i Israel i en *afgrænset* besøgelsestid, og "*Det Evige Evangelium*", som det proklameres for "*alle* Folkeslag og Tungemål til Verdens Ende".

The Revelation of S. John, by the late Rev. W.H.Simcox,

Cambridge University Press 1909

EZEKIELS SYN OM JERUSALEM

I det sjette År på den femte Dag i den sjette
Måned, da jeg sad i mit Hus, og Judas
Ældste sad hos mig, faldt den Herre
HERRENS Hånd på mig.

3 Han rakte noget som en Hånd ud og greb mig
ved en Lok af mit Hovedhår, og Ånden løftede
mig op mellem Himmel og Jord og førte mig i
Guds Syner til Jerusalem, til Indgangen til den
indre Forgårds Nordport, hvor Nidkærheds-
billedet, som vakte Nidkærhed, stod.

4 Og se, der var Israels Guds Herlighed; at se
til var den, som jeg så den i Dalen. 6 Og Han
sagde til mig: ”Menneskesøn, ser du, hvad
de gør? Store er de Vederstyggeligheder,
Israels Hus øver her...

...så Jeg må vige langt fra min Helligdom.

Men du skal få endnu større Vederstygge-
ligheder at se!”

12 Da sagde han til mig: ”Ser du, Menneskesøn,
hvad Israels Hus’ Ældste øver i *Mørke* hver i
sine *Billedkamre*? Thi de siger:

”HERREN ser intet, HERREN har
forladt Landet!”

16 Så førte han mig hen til HERRENS Hus’
indre Forgård, og se, ved Indgangen til
HERRENS Helligdom mellem Forhallen og
Alteret var der omtrent femogtyve Mænd;
med Ryggen mod HERRENS Helligdom og
Ansigtet mod Øst tilbad de Solen.”

Og Han sagde til mig: ”Ser du det, Menneskesøn?
Har Judas Hus ikke nok i at øve de Vederstyggeligheder
her, siden de fylder Landet med Vold og
krænker mig endnu mere? Se, hvor de sender Stank
op i Næsen på mig! Men derfor vil også Jeg handle
med dem i Vrede; Jeg viser dem ingen Med-
ynk eller Skånsel, og selv om de højlydt råber
mig ind i Øret, vil Jeg ikke høre dem.” Ez. 8.1-18.

ISRAELITERNES SOLTILBEDELSE

I Babylons store tempel stod den gyldne **Solskive** opstillet for at tilbedes af babylonerne. I Baal-dyrkelsen, som de frafaldne Israelitter også tilbad, blev den ophøjede **Solskive** placeret *ovenover alteret*. Da den gode Kong Josias begyndte sin reformation, læser vi i 2.Kron.34, 1-4:

”...han begyndte at rense Juda og Jerusalem for Offerhøjene, Asjerastøtterne og de udskårne og støbte Billeder. I hans Påsyn *nedrev* man Ba'alernes Altre; *Solstøtterne*, der stod *oven på dem*; ...”

The Two Babylons (p. 162 ff.) Rev.Alexander Hislop.

DET GAMLE BABYLONS FALD

Jer. 51,1-8. (539 f.Kr.)

7 Et *gyldent Bæger* var Babel i HERRENS Hånd, det gjorde al Jorden drukken; Folkene drak af Vinen, derfor blev Folkene galne. *Babylon faldt i et Nu, det knustes, jamrer over det.*
37 Babel skal blive en Grushob, Sjakalers Bolig, til Rædsel og Spot, så ingen bor der.

45 *Drag ud deraf mit Folk, enhver redde sit Liv for HERRENS glødende Harme.*

60 Jeremias optegnede al den Ulykke, som skulde komme over Babel, i én og samme Bog, alle disse Ord, der er skrevet mod Babel;

63 Og når du er til Ende med at oplæse denne Bog, skal du binde en *Sten* til den, kaste den i *Euftrat* og sige: ”Således skal *Babel* gå til Bunds og ikke mere komme op for al den Ulykke, Jeg sender over det !”
Jer. 51,64. Til Ordene ”slider sig trætte for Ilden” går Jeremias’ Ord. //

Det gamle Babylon svandt hen i glemsel, (Jer.51.62.) i Mesopotamien, i dag Republikken Irak. **Mén** 600 år senere, **69 e.Kr.**, ser *Johannes* på øen Patmos, hvortil han var forvist for GUDS ORD og Jesu Kristi Vidnesbyrds Skyld,

” Kvinden med **det gyldne Bæger**...” **genopstå !**

J E S U K R I S T I Å B E N B A R I N G

Som GUD gav Ham for at vise sine Tjenere,
 hvad der skal ske i en *Hast*. Og Han sendte
 Bud ved sin Engel og gav det til Kende i
 Billeder for sin Tjener *Johannes*, som
 her *vidner* om GUDS ORD og Jesu
 Kristi Vidnesbyrd - alt, hvad han
 selv har set.

Åb. 1,1-2.

B A B Y L O N

DOMMEN OVER DEN STORE SKØGE

”Og Engelen førte mig i Ånden ud i en Ørken;
 der så jeg en *Kvinde* sidde på et skarlagenrødt
 Dyr, fuldt af gudsbespottelige Navne; det havde
 syv Hoveder og ti Horn. Og Kvinden var klædt i
 Purpur og Skarlagen og skinnede af Guld og
 Ædelstene og Perler...

-og i sin ***Hånd*** havde hun et ***Guldbæger...***
 fuldt af Vederstyggeligheder og hendes
 Utugts Urenheder:

Og på hendes *Pande* var der skrevet et Navn:

en *Hemmelighed*: **Babylon**, den store, Moder
 til Jordens Skøger og Vederstyggeligheder.”

”*Dyret*, som du så, har været og *er* ikke mere;
men det skal stige op af Afgrunden og gå
 sin Undergang i Møde.”

Åb. 17,4.*ff.*

THE TWO BABYLONS

The Papal Worship

By Rev. Alexander Hislop

London 1858.

Kapitel I.

DE TO SYSTEMERS FÆLLES KARAKTERTRÆK

I bevisførelsen af Pavekirkens babylonske karakter vil jeg for det første indtrængende henlede opmærksomheden på *Mysticismen*, "en *Hemmelighed*" i dens fordækte væsen. Dette er et *kendetegn* ved begge systemer, både det *moderne* og det *antikke* babylonske system.

"Og på hendes Pande var der skrevet et Navn, en Hemmelighed: Babylon den store, Moder til Jordens Skøger og Vederstyggeligheder."

med "et GYLDENT BÆGER i sin Hånd..."

Jer. 51,7; Åb. 17,4.

I **1825**, i vor egen tid, dukkede symbolet op for første gang. Romerkirken lancerede *de facto*, selv samme symbol som dens eget valgte emblem. I anledning af jubelåret lod Pave **Leo XII** præge en medalje, der på den ene side bar hans eget billede og på den anden side Romerkirkens symbol af en KVINDE, der holder et kors i venstre hånd og i sin højre et BÆGER ...med inskriptionen:

"Sedet super universum," (Hele Verden er hendes Sæde)

Fig. 2. Pave Leo XII.

Kvinde med bæger fra Rom, på bagsiden af medaljen.

Ligesom man troede, at de kaldæiske præster i det *gamle* Babylon enerådigt herskede over nøglen til forståelsen af den babyloniske mytologi, en nøgle som var overleveret dem fra en ældgammel fortid, på samme måde sørgede Romerkirkens præster for, at de *alene* var de eneste sande fortolkere af de hellige Skrifter, overleveret dem af apostlene og givet videre i den uafbrudte apostolske efterfølgelse. Derfor kræver de ubetinget tro på deres *dogmer* idet de besidder uindskrænket suverænitet over kirkens tro og love. Det var den selvsamme magt, Romerkirkens præster udøvede i den mørke middelalder, da Evangeliet var ukendt, og Bibelen var en forseglet bog for millioner af mennesker, døbt i Jesu Navn. I enhver henseende ser vi Rom, med Rette, på sin Pande bære Navnet:

www.thespiritofprophecypublications.dk

Det_Evige_Evangelium

En Hemmelighed; ”Babylon den Store.” Åb.17,5.

J E S U K R I S T I Å B E N B A R I N G

Det Evige Evangelium

Åb.1,1; 14,6; 19,9;

DE TRE ENGLER VARSLER!

Åb.14, 6-12. År 69 e.Kr.

Og endnu en Engel, den *anden*,
fulgte efter; han sagde:

...om Babylon ...

*”...Faldet, faldet er det store Babylon... som
har givet alle Folkeslagene at drikke af sin
Utugts Harmes Vin ...”* Åb. 14,8.

Og endnu en Engel, den *tredje*, fulgte dem; han

råbte med høj Røst:

*”Hvis nogen tilbeder Dyret og dets Billede og
tager dets Mærke på sin Pande eller på sin
Hånd, så skal han drikke af Guds Harmes Vin,
som er skænket ublandet i hans Vredes Bæger;
og han skal pines med Ild og Svovl for de hel-
lige Engles og for Lammets Øjne. Og Røgen af
deres Pine stiger op i Evighedernes Evigheder;
og de har ikke Hvile hverken Dag eller Nat, de,
som tilbeder Dyret og dets Billede, og enhver,
der tager dets Navn som Mærke.”*

*Her gælder det om Udholdenhed for de hellige,
der holder fast ved Guds Bud og Jesu Tro.*

*Og jeg hørte en Røst fra Himmelen sige: ”Skriv:
Salige er de døde, som dør i Herren fra nu af.
Ja, siger Ånden, de skal hvile efter deres
Møje, thi deres Geringer følger dem.”*

Åb. 14. 9-13.

JESU KRISTI ÅBENBARING

Åb. 17, 6-7.

*Og jeg så Kvinden beruset af de helliges Blod.
Og da jeg så hende, blev jeg grebet
af stor Forundring.*

7 Og Engelen sagde til mig: "Hvorfor undrede du dig ? Jeg vil forklare dig *Hemmeligheden* om Kvinden og om *Dyret*, som bærer hende, og som har de syv Hoveder og de ti Horn." //

DE FØRSTE KRISTNE MARTYRER år 33- 313.

Samme Dag udbrød der en stor Forfølgelse mod Menigheden i Jerusalem...Ap.G. 7 kap; 8,1 ff

De syv Menigheder i Provinsen Asien adlød varselet:

"Hvis nogen tilbeder Dyret og dets Billede og tager dets Mærke på sin Pande eller på sin Hånd..." Åb. 14,9 ff

Menighederne vidste fra Daniels Profetier om *de fire store Dyr*, - at det *fjerde Dyr* var Romerriget.

Det *fjerde Dyr*, som var forskelligt fra alle de andre... og om de *ti Horn* på dets Hoved ... som førte Krig mod de hellige...Dan.7,19 ff

Kejseren befalede, ligesom Kong Nebukadnezar før ham, at alle rigets undersætter, som *tegn* på deres loyalitet, offentligt skulde sværge troskab indfor kejserens støbte *billede* og *ofre* røgelse til det.

Den højt agtede **Polycarp**, biskop i *Smyrna*, en discipel af apostlen Johannes, nægtede i året 155 at ofre røgelse og *tilbede* kejserens *billede*. Politimesteren ville skåne ham for bålets pinsler på grund af hans høje alder og sagde:

"Hvad spiller det for rolle at sige:

"Cæsar er vor Herre og Gud ! " og ofre røgelse ? "

Polycarp svarede:

" I seksogfirs år har jeg tjent min Herre Kristus, hvordan skulle jeg så nu kunde fornægte min Konge og Frelser ? " Åb.12, 11.

DET APOSTOLSKE ÅRHUNDREDES

AFSLUTNING

Polycarp var en discipel af Johannes, Jesu Kristi Apostel. Han fødtes i 69 e.Kr., det samme år Johannes modtog Åbenbaringen på øen Patmos. Polycarp var det sidste vidne i den **jøde-kristne** æra.

APOSTLENES GERNINGER

28, 16 ff 63 e.Kr.

Vi læser om, hvordan Apostlen Paulus i Rom "blev holdt fangen, dog blev det tilladt Paulus at bo for sig selv sammen med den Soldat, der skulde bevogte ham. Og han sammenkaldte de fornemste blandt Jøderne; og fra tidlig Morgen og lige til Aften forklarede og vidnede han for dem om Guds Rige og søgte at overbevise dem om Jesus, både ud fra Mose Lov og fra Profeterne.

Og nogle lod sig overbevise af det, som blev sagt, men andre var vantro. Og uden at komme til Enighed indbyrdes gik de bort, mens Paulus kun sagde dette ene Ord efter at have læst af Profeten Esajas' Bog:"

"Så skal I da vide, at denne Guds Frelse er blevet sendt til Hedningerne; de skal komme og høre om den."//

GUDS FRELSE TIL HEDNINGERNE

"Men når I ser Jerusalem omringet af Krigshære, så skal I vide, at dens Ødelæggelse er nær. Og Jerusalem skal nedtrædes af Hedningerne, *indtil*:

Hedningernes Tider er til Ende."

70 e.Kr. Lukas 21,20 ff

JESU KRISTI ÅBENBARING

Åb. 1,1; 17,6-7:

Apostlen Johannes' Syn på Øen Patmos i Tiden
mellem Juni 68 e.Kr. og 15. Januar 69 e.Kr.

- 7 Og Engelen sagde til mig: ” Hvorfor undrede du dig ? Jeg vil forklare dig *Hemmeligheden* om Kvinden og om *Dyret*, som bærer hende, og som har de *syv Hoveder* og de *ti Horn*.
- 9 Her gælder det at have et Sind, som rummer Visdom. De syv Hoveder er *syv Bjerge*, som Kvinden sidder på. De er *også syv Konger*.
- 10 De *fem* er allerede *faldet*, den *ene* er der, den *anden* er endnu ikke kommen, og når han kommer, skal han kun blive en kort Tid.
- 11 Og Dyret, som har været og ikke er mere, er selv *den ottende* og er dog af de syv, og går sin Undergang i Møde. //

FORTOLKNING AF HEMMELIGHEDEN

De syv hoveder er syv bjerge. Dette beviser, at Babylon så afgjort repræsenterer byen Rom. Det er unødvendigt at citere klassiske beskrivelser af Rom som ”Byen med de Syv Høje”: betegnelsen er ligeså uomtvistelig, som navnet er i sig selv. 10. ”Og de er også syv Konger.” De har en dobbelt betydning, idet de står *både* for de syv bjerge og de syv konger: ”*De fem er allerede faldet...*”

De første fem er: Augustus, Tiberius, Gaius, Claudius, og Nero (37 e.Kr. d. 9 Juni, 68). ”Den *ene*” er Galba (68 - d. 15. Jan. 69 e.Kr.) Datering af Johannes' *syn* er fastsat til tiden mellem juni 68 e.Kr. - og 15. Jan. 69, da Galba blev myrdet. Han efterfulgtes af Otho, som helt sikkert ”kun blev en kort tid”, hvis man i det hele taget kan sige det på den måde: han tog sit eget liv 15. april samme år, da han blev slået af *Vitellius'* armé, som havde gjort oprør mod Galba nogle få dage før han myrdedes af Otho.

THE REVELATION

of **St. JOHN THE DIVINE**

by the late REV. WILLIAM HENRY SIMCOX, M.A.

CAMBRIDGE: at the University Press 1909

” DETTE ER SANDE GUDS ORD ”

Åb.19,9.

Et historisk tilbageblik: Hvem er ”den ottende”

VITELLIUS *eller* VESPASIAN ?

Året med de fire kejsere.

Neros' død indvarslede det såkaldte år med fire kejsere. Det Julio-Claudianske imperiale hus' uddøen berøvede soldaterne deres undersåtlige tilknytningsforhold, og en *borgerkrig* brød ud *mellem* de forskellige militære styrker. Soldaterne tilskyndede *deres* hærfører selv at tilegne sig purpurkappen, det samme gjorde soldaterne i de rivaliserende hærafdelinger.

I begyndelsen af januar 69 hyldede Rhinland-hærenes soldater Aulus Vitellius, hærfører for det sydlige Germanien; i Rom foretrak prætorianerne Marcus Salvius Otho, som Galba havde udstødt ved at vælge en descendent af det gamle republikanske aristokrati, som *sin* efterfølger. Otho tilvejebragte prompte Galbas morder og opnåede senatets anerkendelse; dette bragte monopolet på purpurkappen, som det republikanske aristokrati hidindtil havde nydt, til ophør.

Otho holdt *kun* ud i tre måneder og begik selvmord i april 69, efter at være besejret af Vitellius' overlegne styrker. Senatet anerkendte derpå Vitellius; *men* soldaterne langs Donau og østpå *tilsluttede sig* Vespasianus, hærføreren i Judæa. I et efterfølgende slag blev Vitellius' tropper efter tur besejret, og ved hans død, da Vespasians soldater drog ind i Rom, myrdedes han barbarisk, som hævn for broderen til Vespasian, der lige så brutalt var blevet myrdet af Vitellius' tropper. Kort efter proklamerede senatet *enstemmigt* Vespasian til kejser.

LEX DE IMPERIO VESPASIANI

22. December 69 e.Kr.

Den 22. dec. 69 tildelte senatet *en bloc* Vespasian al imperial magt med den berømte Lex de Imperio Vespasiani, og forfatningsdomstolen ratificerede senatets akt. Dette var åbenbart første gang, at en sådan lov blev vedtaget; en fragmentarisk afskrift af dette dokument er bevaret på Capitolium i Rom.

Encyclopædia Britannica 1979: 15; Rome, Ancient, p.1112.

Konklusion

Den sande Skriftfortolkning af Åb. 17,10. er:
Vespasian er ”den ottende” - og er dog af de syv...”

Det Skarlagensrøde Dyr

Åb. 13, 1 -10; - **69 e.Kr.** – Åb. 17, 3 - 17;

er identisk med

Det Fjerde Dyr med 10 Horn

Dan. 7,7 - 28; - **555 f.Kr.** – Dan. 2,31 -43;

- 7,15: Jeg, Daniel, blev såre urolig til Sinds ved alt dette, og mit Hoveds Syner forfærdede mig.
 16 Så trådte jeg hen til en af de omstående og bad om sikker Oplysning om alt dette, og

- han svarede og tydede mig det:

- 19 Så bad jeg om sikker Oplysning om det *fjerde* Dyr, som var forskelligt fra alle de andre, over måde frygteligt, med Jerntænder og Kobberkløer, og som åd og knuste med sine Fødder nedtrampede, hvad der levnedes; ”
- 23 Hans Svar lød: ” Det fjerde Dyr betyder, at et *fjerde* Rige skal fremstå på Jorden, som skal være forskelligt fra alle de andre Riger; det skal opsluge hele Jorden og søndertræde og knuse den...”
- 2.41. Men når du så Fødderne og Tæerne halvt af Pottemagerler og halvt af Jern, betyder det, at det skal være et Rige uden Sammenhold, dog skal det have noget af Jernets Fasthed, thi du så jo, at Jern var blandet med Ler.
- (Matt. 6,10, ” Komme dit Rige...” Joh. 18,36.)
- 2.44. ” Men i *hine* Kongers Dage (Jernet og Lerets Konger) vil HIMMELENS GUD oprette ET RIGE, som aldrig i Evighed skal forgå, og Herredømmet skal ikke gå over til noget andet Folk; det skal knuse og tilintetgøre alle hine Riger, men selv stå i al Evighed; //

Kongernes Rækkefølge

” Og Dyret, som har været og ikke er mere, er selv den *ottende* og er dog af de syv...”

Åb. 17,11.

Augustus' fire første efterfølgere var alle i familie med ham, enten ved fødsel eller giftermål; de udgjorde tilsammen det *Julio-claudianske dynasti*. (27 f.Kr.-68 e.Kr.)

” Og når du så, at Jernet var blandet med Ler, betyder det, at de skal indgå Ægteskaber med hverandre, men dog ikke indbyrdes holde sammen, så lidt som Jern kan blandes med Ler.”

Dan. 2,43.

Nero (reg. 54-68) overlod administrationen til kompetente rådgivere en kort tid, men hævdede sig snart som en ondsindet despot. Han myrdede successivt sin stedbroder Britannicus, sin moder Agrippina, sin hustru Octavia og sin tutor Seneca. Han henrettede også mange kristne og beskyldte dem for at have antændt den store brand i Rom i 64. Hans afhængighed af de orientalske rådgivere og hans generelt dårlige styre førte til en sammensværgelse imod ham, men den blev undertrykt og førte til endnu flere henrettelser. I Britannia 60-61 provokerede de romerske embedsmænds brutalitet til en desperat opstand, som knustes. Tusinder *nedslagtedes*, og Londinium blev ødelagt. (**Dan.**7,19.) *Enc. Britannica*

I **66** udbrød en opstand i **Judæa**, antændt af romersk brutalitet og stupiditet, jødisk fanatisme og offentligt had. En stærk hær under **Vespasianus** blev sendt til Judæa for at genoprette ro og orden; men blev ikke fuldført, da to guvernører i provinsen gjorde *oprør* mod Nero. Da senatet fordømte ham til korsfæstelse, og prætorianergarden i Rom også overgav ham, mistede **Nero** modet og begik *selvmord*, kun 32 år gammel (juni 68) på samme dag, som han seks år tidligere havde myrdet sin hustru, den tyveårige Octavia. Han bragte det Julio-claudianske dynasti til et vanærende endeligt ved, som den første, at fordømmes med *damnatio memoriae* - hans regeringstid blev på senatets ordre slettet af protokollen.

Konklusion

Vespasian (reg. 69-79). Hans to sønner efterfulgte ham og konstituerede det flavianske dynasti. Vespasians søn, Titus, bragte den blodige krig i Judæa til ophør ved belejring af, - og **Jerusalems Ødelæggelse** (70 e.Kr.).

Encyclopædia Britannica 15, s.1112.

”Og de ti Horn, du så, er ti Konger, som endnu ikke har fået Kongemagt, men får Herredømme en Stund som Konger sammen med Dyret.”

Åb. 17,12. //

JERUSALEMS OG TEMPLETS ØDELÆGGELSE

Først af Nebukadnezar, Dan. 9.1-27; og siden af Vespasian (den ottende konge) i Åb. 17.8.

Den Første Tempelperiode

1000 f. Kr. – 586 f.Kr.

Den første Tempelperiode begynder med erobringen af Jebus (Jerusalem) af David. (1 Krøn.11, 4 -7.) Byen skiftede navn til Davidsbyen. (2 Krøn. 5, 2.) Jebusiternes borg blev ”Zions Klippeborg”. Det blev også stedet hvor Davids Palads lå, og Salomo byggede Templet ved siden af:

I det 480. År efter at Israelitterne var vandret ud af Egypten, i Ziv Måned, det er den anden Måned, i det *fjerde* År *Salomo* herskede i Israel, begyndte han at bygge HERREN Templet. (1 Kong. 6,1-38).

Israels Misgernings År 390 (Dage/År) Ez.5.1-5 medførte:

(Se eng./tysk overs. # 390 Dage /År.)

BYEN I GRUS I - 70 ÅR - EKSILET I BABEL

Daniel 9.1-17.

1 I Darius', Ahasverus' Søns, første Regeringsår, han, som var af medisk Byrd og var blevet Konge over Kaldæernes Rige, 2 i hans første Regeringsår lagde jeg, Daniel, i *Skriverne* Mærke til det *Åremål*, i hvilket Jerusalem efter HERRENS Ord til Profeten Jeremias skulde ligge i Grus, *halvfjerdsindstyve* År. 3 Jeg vendte mit Ansigt til GUD HERREN for at fremføre Bøn og Begæring under Faste i Sæk og Aske.

11 Nej, hele Israel overtrådte din Lov og faldt fra, ulydige mod din Røst; så udøste den svorne Forbandelse, som står skrevet i GUDS Tjener Moses' Lov, sig over os, thi vi syndede imod ham; 12 Og han fuldbyrdede de Ord, han havde talet imod os, så han bragte en Ulykke over os så stor, at der intetsteds under Himmelen er sket Mage til den Ulykke, som ramte Jerusalem.

Dan. 9, 1-27.

DANIELS HALVFJERDSINDSTYVE UGER

Dan. 9. 24.

Dan. 9,20: Medens jeg endnu talte således, bad og bekendte min og mit Folk Israels Synd og for HERREN min GUDS Åsyn fremførte min Forbøn for min GUDS hellige Bjerg,

21 medens jeg endnu bad, kom Manden Gabriel som jeg tidligere havde set i Synet, hastigt flyvende nær hen til mig ved Aftenofferets Tid;

22 og da han var kommet, taledes han således til mig: "Daniel, jeg er nu kommet for at give dig Indsigt. 23 Straks du begyndte at bede, udgik et Ord, og jeg er kommet for at kundgøre dig det; thi du er højt elsket; så mærk dig Ordet og agt på Åbenbaringen !

24 *Halvfjerdsindstve Uger* er fastsat over dit Folk og din hellige By, indtil Overtrædelsen er fuldendt, Syndens Mål fuldt, Misgerningen sonet, evig Retfærdighed hidført, Syn og Profet beseglet og en højhellig Helligdom salvet.

25 Og du skal vide og forstå: Fra den Tid Ordet om Jerusalems Genrejsning og Opbyggelse udgik, indtil en *Salvet*, en *Fyrste*, kommer, er der *Syv Uger*; ...

7 x 7 uger = 49 år. Es. 44,24-28: Jeg siger om Jerusalem: "Det skal bebos !" om Judas' Byer: "De skal bygges !" Jeg siger om *Kyros*: "Min Hyrde, som fuldbyrder al min Vilje !" Jeg siger om Jerusalem: "Det skal bygges !" Es. 45, 1-3: Så siger HERREN til sin *Salvede*, til *Kyros*, hvis højre Jeg greb..." ... er mig, HERREN, Israels GUD."

Komm: Fra Ordet udgik, ... "indtil" *Kyros, den Salvede*", i slutningen af de 70 år af eksilet, kom, gik der:

7 x 7 Uger = **49 År.**

- 25 ... og i to og tresindstyve Uger skal det genrejses og opbygges med Torve og Gader under Tidernes Trængsel.

DEN ANDEN TEMPELPERIODE

586 f.Kr - 70 e.Kr.

Den 2. Tempelperiode varede fra Kyros' proklamation (2.Krøn. 36.22 f.) til Jerusalems og templets *definitive* ødelæggelse. Byens historie er inddelt i tre perioder: Nehemias' tid, Hasmonæernes tid, 150 - 37 f.Kr., (1.-2. Makk.) og Herodes dynasti 37 f.Kr. - 70 e.Kr.

Uddrag af The Illustrated Atlas of Jerusalem
Dan Bahat, 1990

Daniel 9.20-27:

- 26 Men efter de to og tresindstyve Uger skal en Salvet borttryddes uden Dom, og Byen og Helligdommen skal ødelægges af en kommende Fyrste og hans Folk. Og Enden kommer med Oversvømmelse, og indtil Enden skal der være Krig, den fastsatte Ødelæggelse.

To og tresindstyve Uger:

7 x 62 Uger =	434 år.
plus	49 -

	483 år

Komm. Fra Kyros, den Salvede, kom, i slutningen af *eksilet* omkr. 516 f.Kr., sattes 483 år, *indtil Messias* :
"... i hine Kongers Dage, Jernets og Lerets Konger."
Dan. 2.44; "...når Himmels Gud vil oprette et Rige, som aldrig i al Evighed skal forgå."

VOR HERRE OG FRELSE JESUS KRISTUS

Messias, den Salvete

Luk.3,1: I Kejser Tiberius' femtende Regerings-
år... 23 Jesus var omkring *tredive* År gammel,
da han begyndte...

Kejser Tiberius' femtende regeringsår var **29 e.Kr.**,

Daniel 9,27.

Og Pagten skal ophæves for de mange i *én* Uge,
og i Ugens Midte skal Slagtoffer og
Afgødesoffer *ophøre*...

Vor Herre Jesus Kristus begyndte af forkynde, ligesom
Johannes Døberen før ham, og:

"... lære hans Folk at kende Frelsen ved deres
Synders Forladelse..." Luk. 1,77.

Komm. Den *ene Uge* = **7 år**, og i *Ugens Midte*, = efter
3 ½ års Forkyndelse, bragte Jesus *Slagtoffer* og
Afgødesoffer til *ophør*...

Derfor siger han, da han træder ind i Verden:

"Til Slagt- og Afgødesoffer havde du ej Lyst..."

Hebr. 10, 1-5 –10-23.

P Å S K E N

År 33 e.Kr.

Matt. 26, 26 -27f.

D e n N y e P a g t

Hebr. 10,14- **16**.

I Påsken år **33 e.Kr.**, efter 3 ½ år, (i midten af Ugen)
indstifter *Messias* Den Nye Pagt ved at bringe
Slagt- og Afgødesoffer til *ophør*.

"Se, jeg er kommen (i Bogrullen er der skrevet
om mig) for at gøre Din Vilje, min Gud !
Han ophæver det første for at fastslå
det andet, Guds Vilje...

...og i den er vi helligede, ved at Jesu Kristi
Legeme én Gang for alle er blevet ofret. "
Hebr. 10.8-10.

I den sidste halvdel af Ugen, 3 ½ år = 33 – **36** e.Kr.,
afslutter den ene Uge, = 7 år, og fuldbyrder de 70 Uger
490 år, som er fastsat over Daniels Folk. (Dan. 9.24 –27)

”... og Byen og Helligdommen skal ødelægges af
en kommende Fyrste (Vespasian, den ottende), og
Ødelæggelsens Vederstyggelighed skal sættes på
det hellige Sted, indtil den fastsatte *Undergang*
udøser sig over *Ødelæggeren*.” #

#...*Dyret* går sin Undergang i Møde. Åb. 17, 11.

Jesus forudsiger

JERUSALEMS ØDELÆGGELSE År 70

Matt. 24,1-16:

Da Jesus havde forladt Helligdommen og
gik bort, kom hans Disciple hen til ham og
pegede på Helligdommens Bygninger.

- 2 Og han tog til Orde og sagde til dem: ”Ser I
ikke alt dette? Sandelig siger jeg eder: her
skal ikke lades Sten på Sten tilbage, *alt* skal
brydes ned.”
 - 3 Da han nu sad på *Oliebjerget*, kom hans Dis-
ciple hen til ham, og mens de var alene med
ham, sagde de: ”Sig os, når skal dette ske ? ”
 - 4 Da svarede Jesus og sagde til dem: ”Agt vel
på at ikke nogen skal føre jer vild.
 - 15 Når I ser *Ødelæggelsens Vederstyggelighed*,
hvorom der er talt ved Profeten Daniel, stå
på hellig Grund (den, som læser, han give Agt !)
 - 16 Så skal de, der er i *Judæa*, flygte ud i Bjer-
gene . 20 Og bed om, at jeres Flugt ikke skal
ske om Vinteren, ej heller på en Sabbat;
-

INDTOGET I JERUSALEM År 33

Matt. 21, 1-16-42 -43:

- 5 "Sig til Zions Datter: Se, din Konge kommer til dig, sagtmødigt og ridende på et Æsel, og på et Trældyrs Føl."

DOMMEN OVER JERUSALEM.

Jesu Veråb over Skriftekloge og Farisæere

Matt. 23, 1-39.

"Derfor siger jeg jer, at GUDS RIGE skal *tages fra-* jer og *-gives til* et Folk, der bærer dets Frugter."

Matt. 21,43

JESU KRISTI ÅBENBARING 69 e.Kr.

36 år efter Herren Jesu Kristi Opstandelse, i år 69 e.Kr.:
Jeg, Johannes, jeres Broder, som er fælles med jer om
Trængselen og Kongedømmet og Udholdenheden i
Jesus, jeg var på den Ø, som hedder Patmos, for
GUDS ORDS og JESU Vidnesbyrds Skyld
Åb. 1,9.

Kvinden med Drengbarnet.

Åb. 12.1-6.

Dette Syn handler klart om *Kvindens Flugt*. Hun identificeres med det *ideelle* Zion og modsvarer det *jordiske* Jerusalems *fald*, hvorefter den *udvalgte rest*, det *åndelige* Israel bevares i ørkenen i den fastsatte tid. Det er bemærkelsesværdigt at enhver del af Herrens *forudsigelse* på *Oliebjerget* udvides i denne bog, hvad der gælder ødelæggelsen af templet og det jordiske Jerusalem .

HVEM ER DENNE KVINDE ?

Der er ingen tvivl om at Sønnen født af denne Kvinde er Marias Søn, og Johannes var ikke nød til at undertrykke sandheden af frygt for hvad Pius V. eller Pius IX. senere måtte drage af falske slutninger. Hvem er så den mystiske Moder til Kristus? Det er *ikke* den Kristne kirke, som her, såvel som andre steder i bogen, repræsenterer Kristi Brud; men **Jomfruen Jerusalem**, "*Zions Datter*." Mik. 4,10; "Før hun er i Barnsnød, føder hun, førend Veer kommer over Hende, har hun en Dreng." Es. 66,7. Disse vers er de eneste, hvorpå *hypotesen* om *Jomfru Maria* bygges. Hendes tilsynekomst, med "Solen som Klædebon og Månen under sine Fødder og en Krans af tolv Stjerner på sit Hoved." (Åb. 12,1.)

Her er referencen, eller i hvert fald en *simili* til 1 Mose 32,9, hvor ”de tolv stjerner,” dvs. zodiak symbolet, repræsenterer Jakobs elve sønner, der bukker for Josef, den tolvte. Her viser det *idelle Israel* sig i alle patriarkernes herlighed: Abraham, Isak og Jakob er hendes, alle *Tolv Stammer*- uden undtagelse; fortolkes i *Romerbrevet* 9,5.

THE REVELATION OF ST. JOHN

By the late Rev. William Henry Simcox, M.A.

Cambridge University Press 1909 //

”Og Kvinden flygtede ud i Ørkenen, hvor hun har et Sted beredt af GUD, for at man dér skulde sørge for hende et Tusinde to Hundrede og tresindstyve Dage.”

Åb. 12.6. (69 e.Kr.)

Kvinden er *Jesu Kristi Kirke*, den jøde/kristne menighed i *Jerusalem*, som Jesus talte om på Oliebjerget:” så skal de, der er i *Judæa*, flygte ud i *Bjergene*...” Matt. 24,16.

Jerusalem 70 e.Kr.

Italien var i kaos. Otho har bestøget tronen og meddeles af Vitellius Germaniens guvernør også er blevet udråbt til kejser af sine tropper. Imperiet var nu prisgivet til den stærkeste og **Vespasian** sluttede sig til magtkampen. Den 1.juli udråbtes han i Egypten til kejser, næsten samtidigt med at legionerne i Judæa og Syrien bekendtgjorde deres support for Vespasian.

Da han fik meddelelsen om sin sejr overgav han ledelsen af den jødiske krig til sin søn Titus, og sejlede mod Rom. Titus fik en anden legion, den Tolvte kaldet Fulminata fra Syrien. Han drog til Jerusalem og besatte Scopus bjerget, nordøst om byen. Straks efter ankom den Tiende legion og camperede på Oliebjerget.

Belejringen begynder

Efter at have befæstet sin position på Scopusbjerget, begyndte Titus at nivellere terrængen mellem lejren og bymuren. Enhver indhegning, mur, monument og bevoksning blev jævnet med jorden.

Da affyringsrampen var færdig, løftedes rambukkene op. Artilleriet indtog sine positioner for at give dækning og hamringen begyndte. Da rambukken ramte muren udbrød der skærende skrig indenfor byen. En urgammel lov krævede at overgivelsen skulle være betingelsesløs efter at rambukken havde hamret sit første slag. Først nu begyndte forsvarerne at gå til modangreb. De befæstede voldene og slyngede brændende trægenstande mod de infernalske maskiner. Men hamringen fortsatte. Romerne

flyttede nu kolossale jern beklædte tårne, hvor deres bueskytter fra brystværnet kunne ramme forsvarerne med det lette artilleri.

På belejringens femtende dag, brød den største af rambukkene, som jøderne havde givet øgenavnet Victor, gennem en del af muren. De overgav de nordlige forstæder og trak sig tilbage til bageste linje af murene. Inde i byen begyndte levnedsmiddel forrådene at skrumpe ind. Romerne var klar over dette og nedsatte arbejdstempoet.

Hungersnøden sætter ind

Som hungersnøden tog til, udbrød der slagsmål i byen over de resterende forsyninger. Så en endnu grusommere splid udvikledes sig mellem oprørerne og byens borgere. Man brød ind i de riges huse og ledte efter alt spiseligt. Beboerne blev ofte torteret og dræbt i en desperat søgen efter føde.

Da belejringen nu gik ind i dens sidste stadier, udløste romerne en terror kampagne i håb om at skræmme jøderne til at overgive sig. Hungersnøden drev de fattigste borgere ud af byen ved nattetid i søgen efter føde. Hvis de blev taget tilfange blev de pisket og *korsfæstet* foran murene. Nogle gange mødte over hundred hver dag denne grumme skæbne. Romerne brød ensformigheden ved at nagle deres ofre op i forskellige stillinger.

Antonia fæstningen indtages

Legionerne koncentrerede nu deres anstrengelser om Antonia borgen og begyndte at genopbygge rampen. Hele det omliggende landområde var blevet ryddet for træer til at bygge den oprindelige rampe. Nyt tømmer måtte fragtes ind fra yderområder 18 km væk.

Den dag romerne satte deres fod på Tempel platformen,
ophørte de daglige slagtoffer.

Ødelæggelsens Vederstyggelighed

(Dan. 9,27.)

Romerne bar nu deres bannere ind i Templet og *ofrede* foran dem. Det var det traditionelle romerske slagtoffer:

-en okse, et får og et *svin*- den *sidste* Vederstyggelighed.

Templets Ødelæggelse

I løbet af atten dage var ramperne opførte. Da romerne brød ind mødte de ingen modstand. Hungersnød og skuffelse havde gjort arbejdet for dem. De nedslagede alle og enhver de støtte på. Da solen gik ned ophørte massakren og byen udleveredes til flammerne. Belejringen havde varet i fem måneder.

Menneskemasserne drevs sammen. Gamle og syge myrdedes og de tiloversblevne spærredes inde i kvindernes forgård på tempel pladsen. Alle zeloterne og deres til-

hængere blev adskilt og henrettede. De 700 største og smukkeste af fangerne reserveredes til triumftoget. Resten sendtes til amfiteatrene i østen hvor de under efteråret 70 e.Kr. dræbtes i kamplegene, nogle af vilde dyr og andre blev brændt levende.

Jerusalem blev nu systematisk destrueret. Murene tromledes ned. Templet og tempelpladsen blev ophugget. Kun de tre massive tårne, Fasael, Hippicus og Mariamne som Herodes byggede i citadellets nordlige ende lod man stå. Titus beordrede at de skulle lades intakte, ”for at vise de kommende generationer hvilken stolt og mægtig by der var blevet ydmyget af Roms gallante sønner.” Et af disse tre tårne er stadig delvis bevaret, nemlig Fasael tårnet, bedre kendt som Davidstårnet.

Peter Connolly Israeli edition 1988.

ROMERSK TRIUMFTOG

Titus tog den korteste rute tværs igennem ørkenen til Egypten og ankom i Alexandria. Da hans hensigt var at sejle til Italien, sendte han hver af de to legioner der havde ledsaget ham, til deres gamle forlægninger i Moesia og Pannonia.

Af de tilfangetagne beordrede han at man udtog deres ledere Simon og John sammen med 700 menige som udvalgte efter deres exceptionelle statur og fysik, for at befordres til Italien uden et øjeblikks udsættelse, for at stille dem til skue i triumftoget. Rejsen forløb planmæssigt og Rom gav ham en lige så varm velkomst, som hans fader havde fået; men det var en endnu mere glørværdig lejlighed for Titus fordi selv hans fader og Domitian, hans broder kom ud for at tage imod ham. Folkemængden af byens borgere kunne ikke styre deres begejstring da de så dem alle tre til hest i optoget. Bekendtgørelse meddeltes i forvejen om den fastsatte dag for hyldnings processionen, og ikke ét menneske ud af byens enorme befolkning blev hjemme; Så snart dagen gryede kom **Vespasian** og Titus ud bekransede med laurbær klædte i de traditionelle høj-røde kåber og kørte langs Octavian ruten, hvor senatet, senior embeds- og adelsmænd indventede deres ankomst. Hovedpersonerne var ubevæbnede, klædte i silkekåber og laurbærkranse. I processionen var der også høje statuer af romerske guder, hver af dem kunstnerisk udsmykkede, i kostbare gevandter; og mange slags eksotiske dyr ledtes forbi, alle overdækkede med passende staffage.

Desuden, selv ikke de tilfangetagne skarer var ubesmykkede; under deres udførlige og smukke dragter skjultes deres vansirede og deforme legemer på grund af fysiske overgreb.

Det meste af krigs byttet som bars blev tilfældigt samlet i dynger, men det mest prominente, var det som erobrede i Jerusalems tempel, et flere hundrede pund tungt alterbord af guld, og en syvarmet lysestage ligeledes i massivt guld. Sidst fulgte de erobrede jødiske lovruller. Derefter

fulgte bars en stor gruppe af sejrstrofæer, udskåret i guld og elfenben.

Bagved dem kom Vespasian og Titus efter ham, Domitian red langs med dem, selv i en kostbart udsmykket kåbe, et pragtfuldt syn.

Da festlighederne var ovre og det romerske imperium nu fast etableret, bestemte Vespasian sig for at bygge et tempel for Fred. Dette gennemførtes på forbavsende kort tid og overgik al menneskelig forestilling. Her lagde han de gyldne kar fra det jødiske tempel, fordi han priste sig selv af dem; men deres Lov og det højrøde tempel forhæng fra dem i inderste helligdom beordrede han sikkert opbevaret i paladset

DEN JØDISKE KRIG, af Josephus, 37-100 e.Kr.

EPILOG

Rom er så stolt over underkuelsen af det lille Judæa, at det præger mønter af guld, sølv og kobber til minde om sejren- endnu på Domitians tid. (81-96) På den romerske triumfmønt, præget efter den jødisk krig, ses på forsiden portræt af *Vespasian* og på reversen *Judaea capta*. Man ser det ulykkelige land symboliseret i en fortvivlet kvindeskikkelse, bøjet og lænket, under et palmetræ.

Efter fem måneders belejring var den hellige by nu kun en ruin fuld af lig, i fjendens hænder. Over en million jøder var dræbt, ni hundrede tusind taget til fange. Titus befaler, at de overlevende skal behandles strengt. Han beordrer, at alle, der kendes eller afsløres som kombattanter, skal nagles til korset. Alle andre der er over sytten år, sendes til stenbruddene og bjerg værkerne i Egypten, dømt til livsvarigt slavearbejde for Rom. Tusindvis af unge mænd skænkes til provinserne, hvor de omkommer i cirkus eller arenaer, enten som gladiatorer eller kastet for vilde dyr. Drengene og kvinder sælges til spotpris til slavehandlere. Jødiske slaver er en billig vare på Forasens markeder som følge af de store udbud. I løbet af de dage Titus ven Fronto foretager udvælgelsen, døde yderligere elleve tusind jøder af sult i fangelejrene.

Tæppet var faldet- landet gået til grunde. Jerusalem ødelagt, templet styrtet i grus. De fleste af landets indbyggere var omkommet eller spredt over hele verden, slæbt bort som slaver, eller flygtet for at søge ly i det fjerne.

Judæa var hærget og lagt øde, dets byer og landsbyer lå i ruiner. Kun enker og faderløse var tilbage, afkræftede, syge og sårede. Markerne forfaldt, olivenlunde og vinbjerge groede til. Alt var mørkt og trøstesløst. Intet andet folk på Jorden har overlevet en skæbne lig jødernes. (Dan.9,12.)

SPREDT BLANDT FOLKESLAGENE

Af Werner Keller 1966

Men, hvem var så Kvinden der flygtede ud i Ørkenen ?

”Og Kvinden flygtede ud i Ørkenen, hvor hun har et Sted beredt af GUD, for at man dér skulde sørge for hende et Tusinde to Hundrede og tresindstyve Dage. ”

Åb. 12, 1-17.

Kvinden var den jøde-kristne menighed i Jerusalem som flygtede ud i Judæas ørkener (Matt.24,16.) og op langs Jordan floden til en lille landsby Pella, syd for Genesaret Sø, -beredt af GUD.

F.B.

J E S U K R I S T I Å B E N B A R I N G

Kvindens Flugt ud i Ørkenen

Åb. 12,6-17. - År 70 e.Kr.

- 7 Og der blev Kamp i Himmelen: Mikael og hans Engle stred mod Dragen, og Dragen og dens Engle stred mod dem. 8 Men de kunde ikke stå sig, og der fandtes ikke længere Plads for dem i Himmelen. 9 Så blev den store Drage nedstyrtet, den gamle Slange, som kaldes Djævelen og Satan, hele Verdens Forfører; han blev nedstyrtet på Jorden, og hans Engle blev nedstyrtet sammen med ham.

G U D S R I G E I H I M M E L E N

- 10 Og jeg hørte en høj Røst i Himmelen sige:

” Fra nu af er Frelsen og Kraften og Riget vor GUDS, og Magten hans Salvedes...

- thi nedstyrtet er vore Brødres Anklager, som anklagede dem for GUD Dag og Nat.

- 11 Og de har sejret over ham på Grund af Lammets Blod og på Grund af deres Vidnesbyrds Ord, og de havde ikke deres Liv for kært til at gå i Døden.
- 12 Glæd jer derfor, I Himle, og I, som bor i dem Vé Jorden og Havet ! thi Djævelen er kommen ned til jer; hans Harme er stor, fordi han ved, hans Tid er kort.”

- 13 Og da Dragen så, at den var nedstyrtet til Jorden, forfulgte den Kvinden, som havde født Dregebarnet.
- 17 Og Dragen vrededes på Kvinden og gik bort for at føre *Krig* mod de andre af hendes *Sæd, dem:*

der *holder GUDS BUD* og
bevarer JESU KRISTI VIDNESBYRD.

Åb. 12,17.

FRA SIMON PETER TIL DEN FØRSTE PAVE

Martyrernes Tre Århundreder

- På siderne: 6: The Two Babylons
- 7: Det Evige Evangelium
- 8: Jesu Kristi Åbenbaring
- 9: Afslutningen af det apostolske årh.

De tre Engles Advarsler i Åbenbaringen imod *tilbedelsen af Dyret og dets Billede* og de første kristne martyrs århundreder belyses. I de følgende kapitler skal vi sammenligne det gamle Babylons med det *genopståede Babylons soldyrkelse.*

Den Romerske Kejserkult

27 f.Kr. -337 e.Kr.

Siden Augustus' s reformer og hans anstrengelser for at genoprette den traditionelle religion, havde kun få religiøse forandringer fundet sted. Kejserkulten havde trængt dybt ind i den traditionelle religion; og der var en tendens særlig i Østen, at forgude kejserne medens de endnu levede. *Mithra kulten*, Solen, der repræsenterede den højeste gud, appellerede til de militære samfundsklasser ved at love helttemodige initiativer og en glørværdig opstandelse i livet efter døden. Denne religion havde *utallige* helligdomme (*mithraea*) udover hele imperiet- langs Donau og Gérmánia, i Británnia , og selv i Rom.

Tilbedelsen af den Uovervindelige Sol

Under det Severanske dynastis periode, som ophørte 235, udvikledes en synkretisme, som tenderede at fusionere alle guddommene i én enkel gud over alle guder, særlig solguderne (Sol, Helios, Sarapis, og *Mithra*. For at styrke imperiets moralske enhed, og sin egen magt, erklærede kejser Aurelian (270-275) sig selv til Sol Invictus's protégé (den Uovervindelige Sols beskytter) og lod et pragtfuldt tempel bygge til denne gud med krigsbyttet fra Palmyrernes erobring. Aurelian blev også til tider officielt kaldt *dominus et deus*: principatet var blevet overgået af "dominatet,"- kejserens guddommelige overherredømme.

Encyclopædia Britannica: 15, Rome, Ancient

"DET LILLE HORN"

Dan.7,8-28.- 555 f.Kr.

8 "Jeg lagde nøje Mærke til *Hornene*, og se, et *andet Horn*, som var *lille*, skød frem imellem dem, og *tre* af de tidligere Horn *oprykkedes* for at skaffe det Plads; og se, *dette Horn* havde *Øjne* som et Menneske og en *Mund*, der talte *store Ord* ..."

19 Så bad jeg om *sikker* Oplysning om det *fjerde Dyr*, som var forskelligt fra alle de andre, overmåde frygteligt, med Jerntænder og Kobberkløer, og som åd og knuste og med sine Fødder nedtrampede, hvad der levnedes, 20 og om de *ti Horn* på dets Hoved og det *andet*, som skød frem, for hvilket de *tre faldt* af, det Horn, som havde *Øjne* og en *Mund*, der talte *store Ord*, og som var større at se til end de andre. 21 Jeg havde skuet, hvorledes dette Horn førte krig mod de hellige og *overvandt* dem. 24 Og de *ti Horn* betyder, at der af dette Rige skal fremstå *ti Konger*, og efter dem skal der komme en *anden*, som skal være *forskellig* fra de tidligere; og han skal *fælde tre Konger*,

25 og tale mod den Højeste og mishandle den Højestes hellige; han skal sætte sig for at *ændre Tider og Lov*, og de skal gives i hans Hånd *én Tid* og *to Tider* og en halv Tid.

HVEM ER "DET LILLE HORN" ?

15 Jeg, Daniel, blev såre urolig til Sinds ved alt dette, og mit Hoveds Syner forfærdede mig. 16 Så trådte jeg hen til en af de omstående og bad om *sikker* Oplysning om alt dette, og han svarede og *tydede* mig det.

"Men du, Daniel, sæt Lukke for Ordene og Segl for Bogen til Endens Tid ! Mange skal granske i den, og Kundskaben skal blive stor."

Dan. 12,4.

HISTORISK FORTOLKNING

Vi har set at det *fjerde Dyr* i Dan. 7,6-28. *er identisk med Dyret med de syv Hoveder og ti Horn* i Åb.13,1.ff. (s.12). Efterfølgelsen af kejsere fra *Vespasian* (69 e.Kr.) til *Konstantin 1. Den Store* (306-337) giver historisk vidnesbyrd om "*det lille Horn, som skal fælde tre Konger.*" Dan.7,21.

MAGTKAMPEN

Det første tetrarki ophørte den 1 maj, 305. Det andet varede ikke længe. Efter Konstantius døde ved Eboracum i 306, hastede hærene i Britannia og Gallien, uden at efterkomme reglerne i det tetrarkiske system, med at *udråbe Konstantin*, Konstantius' *unge søn*, til *Augustus*. Derefter opstod i 307-308 stor forvirring. *Syv kejsere* havde, eller foregav at have Augustus titlen: Maximian, Galerius, Konstantin, Maxentius, Maximinus Daia, Licinius (som var blevet promoveret Augustus i 308 af Galerius imod Konstantin) og, i Afrika tilranede usurpatoren Domitius Alexander sig purpurkappen.

Situationen *afklaredes* ved successive *elimineringer*. I **310**, efter talrige intriger, *dræbtes* den ældre **Maximian** af sin svoger *Konstantin*, og året efter blev Alexander dræbt af en af Maxentius' prætoriaanske præfekter. I 311 døde Galerius af sygdom få dage efter at have indrømmet at hans forfølgelser af de kristne havde slået fejl, ved at proklamere et *tolerance edikt*.

Tilbage i Vest, var Konstantin og Maxentius og i Øst: Licinius og Maximinus Daia. Konstantin, den bedste af generalerne, invaderede Italien med en stærk armé af trofaste gallier og *besejrede Maxentius* ved Milvian Broen **312**, ikke langt fra Rom. Maxentius *drukne*de i et flugtforsøg. **Konstantin** indgik en aftale med Licinius og de to fik de kristne i det Østromerske Rige over på deres side, ved at garantere *religiøs tolerance* med Milano Ediktet (313).

Dette efterlod imperiet med *to ledere, Konstantin og Licinius*, udadtil allierede – og nu svogre som følge af Licinius' ægteskab med Konstantins søster.

Konstantin og Licinius skændtes indbyrdes om magten over imperiet, Konstantin *angreb* sin modstander for

www.thespiritofprophecypublications.dk

Det_Evige_Evangelium

første gang i 316, ved at tage fyrstedømmerne Pannonia og Moesia fra ham. En våbenstilstand mellem dem holdt i ti år. I 324 udbrød der krig endnu engang. **Licinius** blev besejret og var nød til at overgive sig, og blev sammen med sin søn, *henrettet*.

Encyclopædia Britannica. 15. Rome, Ancient.

Således blev "de tre Konger" - Maximian, Maxentius og Licinius fældet af Konstantin I. "Det lille Horn". Daniels Bog 7,20.

KONSTANTIN 1. Den Store

Regeringstid 306 -324 e.Kr.

Religiøse politik. Konstantins omvendelse til kristendommen havde en vidtgående effekt. Som sin fader havde han oprindeligt været hengiven *sol -tilbeder* og havde rejst til Det Store Soltempel i Vosges Bjergene i Gallien, hvor han fik sin første vision- en *hedensk*. Under hans felttog mod Maxentius, fik han sit andet syn- *et lysende kors* på himlen, som han måske forvekslede med det *solsymbol*, *suma divinitas* – ("den højeste guddom") han havde ladet male på sine soldaters skjolde. Efter sin sejr erklærede han sig for kristen. Hans omvendelse, som det ofte er tilfældet, forbliver et mysterium og hans samtidige -Lactantius og Eusebios af Cæsarea er næppe særlig oplysende i emnet, snarere tværtimod. Men det var utvivlsomt en oprigtig omvendelse, for Konstantin blev det et religiøst vendepunkt. Han var også progressiv og stærkt påvirket af drevne biskopper som omgav ham lige fra begyndelsen.

Indtil 320-322 dominerede solsymboler hans mønter og monumenter, han var aldrig nogen stor teolog. Men hans fordelagtige holdning overfor de kristne vaklede aldrig. Kristendommen var stadig en minoritet blandt imperiets religioner, særlig i Vesten og i de landlege områder (og følgelig indenfor hans hærafdelinger) således kan man udelukke muligheden af politisk kalkulerende for hans del. Men det blev mødt med entusiasme i Østen, og takket være Konstantin sejrede den nye religion hurtigere, hans officielle support førte til omvendelse af talrige hedninger dog med tvivlsom oprigtighed fordi de var moralsk set indifferente i deres overbevisning.

Kirken der så nylig var blevet forfulgt på det grusomste, blev pludselig favoriseret med: pragtfuldt konstruerede kirker, (Rom, Konstantinopel) donationer og bevillinger, undtagelser fra gejstlige dekuriale forpligtelser, biskoppernes juridiske kompetence og exceptionelle promoveringer for kristne officielle embedsmænd. Hedninger forfulgtes imidlertid ikke og Konstantin bibeholdt den hedenske *pontifex maximus* titel. Han sammenkaldte det store kirkemøde i Nicæa, eller *Nicæa Konciliet* i 325. Af grunde som forbliver obskure, lod Konstantin sin ældste søn, den stedfortrædende kejser, Crispus og hans egen hustru Fausta, Crispus' stedmoder, dræbe.

Han blev først døbt på sit dødsleje i 337.

Encyclopædia Britannica 5, Constantine the Great

www.thespiritofprophecypublications.dk

Det_Evige_Evangelium

”- og Konstantin bibeholdt den hedenske titel:

Pontifex maximus...”

Dette emne er udforsket af forfatteren:

**FRA APOSTELEN PETER TIL
DEN FØRSTE PAVE**

Kun på dansk

KIRKEHISTORIENS VIDNESBYRD

EN FULDBYRDELSE AF
DEN GAMLE OG DEN NYE PAGTS
PROFETIER

år 69 e.Kr.-1986

Ved

FLEMMING BOYSEN

ISBN reg. e- bog 978-87-92781-01-7

se indholdsfortegnelse 5.

Vi fortsætter med emnet:

Den hedenske titel:

” Pontifex Maximus”.

PONTIFEXERNE I DET ANTİKKE ROM

Det intense religiøse liv som det antikke Rom havde opnået i en fjern fortid, vedblev dets essentielle organisation at vedligeholde i århundreder. Adskillige *præsteordner* af varierende betydning administrerede *jus divinum* (den hellige lov), ved at opretholde ro og orden i byen og bevare god forbindelse med guderne. Under republikken blev denne titel givet videre til en præst, valgt på livstid, *rex sacrorum*, som residerede i Forum Rómanums Regia.

Augurerne var en organisation af teologer, ansvarlige for at bevare og gøre brug af de regler vedrørende obeservans og tolkning af tegn, guddommelige varsler åbenbarede af bl.a. fuglenes flyve-adfærd.

Pontifexerne (15), især *pontifex maximus*, havde vidt omfattende magt. De forvaltere af hellig kundskab og så til at den blev strengt overholdt. De havde opsyn med *vestalernes* højærværdige kollegium, jomfru præstinder valgt for 30 år, ansvarlige for at holde byens hellige ild i Vestas tempel brændende. Der var også andre broderskab som Arval og Sali, der sikrede antikke og magiske ritualers overlevelse.

Encyclopædia Britannica 15, *Rome, Ancient*.

fortsættes >

The Bishop of Rome as
THE SOVEREIGN PONTIFF

By the late

Rev. Alexander Hislop

THE TWO BABYLONS, London 1858

Forkyndelsens nådegave er en af de største gaver Kristus har skænket verden. Det er med hensyn til dette at Salmisten, der forudsiger Kristi himmelfart, så opstemt taler om dens velsignede følger: ” Du steg op til det høje, du bortførte Fanger, Gaver tog du blandt Mennesker, også blandt de genstridige, at du måtte bo der, Herre o Gud. ” (Sl. 68, 19; Ef. 4,8.).

Den kristne menighed i Rom havde i dens første tid fået forkyndelsens nådegave og forvaltning; og da taltes der om dens tro overalt i verden. Dens barmhjertigheds gerninger var både rige og velsignede. Men i et ondt øjeblik tillod man babylonske elementer at trænge ind i forkyndelsen og derved forvandlede det, der var tænkt som en velsignelse - til en forbandelse. Siden da, i stedet for at helliggøre et menneske, demoraliseres det og ” gør ham til et Helvedes Barn, dobbelt så slemt som de selv er.” (Matt. 23,15.).

Hvis nogen fornemmer at der er noget *okkult* og mystisk i Pavekirkens *apostolske efterfølgelse*, lad ham grundigt granske Pavens egne ordener såvel som hans biskoppers og de gejstlige. Lige fra paven og nedefter viser de sig, at være af radikal babylonisk oprindelse.

Kardinal kollegiet med paven som overhoved er blot et afbillede af det hedenske *Pontifikale kollegium*, med dets ypperstepræstelige *pontifex maximus*, som eksisterede i Rom flere hundrede år f.Kr. Det er også en kendsgerning at pontifex kollegiet i Rom blev opbygget med det originale pontifex kollegium i Babylon, som forbillede.

Paven foregiver nu, som kirkens overhoved, at være Peters efterfølger, om hvem det påstås at han, som den eneste, af Herren, fik *Himmerigets nøgler* betroet. Men der er en afgørende omstændighed, at *indtil* paven ikklædte sig denne titel, der i over tusinde år var forbundet med magten over *nøglerne* til Janus's og Kybeles' # *templer*, havde ingen gjort krav på at have eneret på eller offentligt påstået at være i *besiddelse af nøgler*, som Peter skulle have fået.

Det var først i det 2. årh. før den første kristne æra, at dyrkelsen af Kybele, *under det navn*, blev introduceret i Rom; men den samme gudinde, under navnet Cardea med ”*magten over nøglerne*”, blev dyrket i Rom ved siden af Janus, som man havde dyrket i årh. før Kybele. (OVID's *Fasti*, vol. iii. 101. s .346)

THE SOVEREIGN PONTIFF

Meget tidligt udviste biskopperne i Rom en stolt og ambitiøs overlegenhed. Men i de første tre århundreder var deres krav på overhøjhed kun bygget på menighedens fortrin ved at befinde sig i den kejserlige by, Romerrigets hovedstad. Da imperiets hovedsæde flyttedes til Østen, og Konstantinopel truede med at stille Rom i skyggen, indså man, at et nyt grundlag, for at bevare biskoppen af Roms værdighed, måtte udtænkes. Dette fandt man, da biskoppen i Rom omkring 378 blev arvtager til *nøglerne* der var *symbolet* for de velkendte hedenske guddomme i Rom.

Janus bar en *nøgle*, og *Kybele* bar en *nøgle*; det er de to nøgler, biskoppen i Rom, - nu paven, bærer på sit ærme, som heraldiske *insignier* på hans åndelige autoritet. Hvordan biskopperne og senere paverne kom til at udøve magten over disse nøgler, vil blive beskrevet i et senere forløb; men at han i den offentlige mening blev tildelt denne magt i nævnte periode er både sikkert og vist.

Hvis han kunde overbevise de *kristne* om at *Peter alene* besad magten over disse to nøgler, og at han var *Peters efterfølger*, så ville synet af dem oppebære illusionen. I tilfælde af at Rom skulle miste sin status som hovedstad i imperiet, ville hans egen værdighed, som Roms *biskop*, på den måde være bedre sikret end nogensinde før. Det er grangiveligt udfra disse betragtninger han agerede. Nogen tid lod man passere, og da *Hemmeligheden* om Babylon den store (Åb. 17,5) havde banet vej for det, begyndte Roms' biskop nu, for første gang offentligt at påstå at hans overhøjhed var grundet på *nøglerne*, som var givet Peter. Omkring **378** blev han ophøjet til denne position i det hedenske Rom.

I **431**, og ikke før, gjorde han offentligt krav på at være i besiddelse af "*Peters nøgler*". Dette er i sandhed en påfaldende omstændighed. Vil læseren mon ikke spørge sig selv, hvordan det er muligt, at mænd den gang kunne godtage disse grundløse påstande? Den Hellige Skrift giver selv et tilfredsstillende svar:

"Fordi de ikke tog imod Kærlighed til Sandheden, så de kunne blive frelst. Derfor sender GUD over dem en vildførende Magt, så de tror Løgnen..." 2 Tess. 2,10-11.

Få løgne har været grovere; men som tidsaldrene skiftede, troede man vidt og bredt på dem; og når nu, da den *oprindelige* statue af *Jupiter* i Rom *tilbedes* som Peters veritable afbillede, er det ikke mærkeligt, set i dette perspektiv, at også *Janus'* og *Kybeles'* nøgler tilegnes den samme apostel.

THE SOVEREIGN PONTIFF

Peters Nøgler

Det har altid forundret sandhedssøgende historikere, hvordan det er gået til, at navnet *Peter* i det hele taget er blevet associeret med *Rom* på den måde, som det blev, fra det 4. århundrede og nedefter, hvordan mange i forskellige lande er blevet forførte til at tro, at Peter, som var "apostel for de omskårne", skulle have overgivet sin guddommelige kaldelse og være blevet *biskop* for en hedninge- kristen kirke, åndelig leder i Rom i det hele taget. Det er om og om igen bevist at være en topmålt løgnehistorie, at apostelen Peter overhovedet skulle have været Roms biskop. Om han nogensinde satte sin fod i Rom er tillige højst usandsynligt. Hans besøg i byen hviler på ingen mindre autoritet end en forfatters værk kaldet *Clementines*,# GIESLER vol. i s. 206-208, der groft fortæller, at han ved et tilfælde, da han besøgte byen, finder Simon Magus, og apostelen udfordrer ham til at bevise sine magiske og mirakuløse evner, hvorefter magikeren fløj op i luften, og Peter bragte ham ned med en sådan fart, at han brækkede sit ben. Alle ansete historikere har prompte *forkastet* denne historie om apostelens tilfældige forbindelse med en magiker som subsistensløs udfra al kontempórært bevismateriale.

Mens dette gælder den *kristne* Peter, viser det sig at det på ingen måde er usandsynligt at der *før* den kristne æra, og nedefter, var en anden "Peter" i Rom, som besad den højeste post i det *hedenske* præsteskab. Han, som forklarede mysterierne for de indviede, blev nogle gange kaldt ved den græske term, Hierophant; men i det primitive Kaldæa var titlen på den, der tolkede mysterierne, "Peter", forkortet af ordet "*interpreter*". Som åbenbarer af det hemmelige og skjulte, vilde intet være mere naturligt end at han ved at åbne op for dette esoteriske doktrin blev dekoreret med disse to guders nøgler. Således ser vi hvordan Janus' og Kybeles`nøgler blev kendte som "Peters`nøgler dvs. "interpreteren" - tolkeren af mysterierne. Ja, vi har de stærkeste beviser for, at i lande fjernt fra Rom, var disse nøgler kendte af initierede hedninger, ikke kun som "Peters nøgler", *men* som en Peter identificeret med Rom.

I de elysiske mysterier i Athen brugte man en instruktionsbog for indvielse af de hemmelige riter, bogen blev blandt almindelige forfattere kaldt "Petromabogen", den, der var dannet af en sten. Denne bog kan ikke have været andet end *Bogen af Pet-Roma*, dvs. "Bogen af den Store Interpretator", med andre ord "Tolkeren af Guderne."

Da biskoppen i Rom iførte sig ypperstepræst- embedet for guden Janus, tilegnede han sig også "*jus vertendi cardinis*," magten til at *åbne og lukke* i den blasfemiske hedenske forstand. I begyndelsen gik man langsomt og forsigtigt frem, århundrede efter århundrede lagdes fundamentet og rejstes den præstelige magts superstruktur. Men for at nå målet til suveræn magtophøjelse, behøvede han support og samarbejde fra andre, der var villige til at dele magten. De tidligere rådgivere, som nu var associe-

rede med ham i forvaltningen af Kirken og den verdslige regerings højeste embeder, fik derfor den velkendte titel som "*Cardinalis*" - de præstelige "*dør-åbnere*." Denne titel blev tidligere båret af den romerske kejsers officielle embedsmænd, hvor han, som "*Pontifex Maximus*," delegerede magten til sine egne tjenere. Selv på den kristne kejser Theodosius 1. den Stores tid bar hans premierminister titel af *kardinal*. # (PARKHURST, *lexicon*, s. 627.) Men nu er både navnet og magten forbundet med titlen, forsvundet som civilt embede, og bæres udelukkende af dem, der hjælper paven med at udøve Janus' nøglens magt til at åbne og lukke, nemlig af *kardinalerne*, "*dør-åbnerne*."

Jeg har sagt, at paven blev Janu's repræsentant, som beviseligt var ingen anden end den babyloniske *Messias*. Hvis læseren overvejer pavedømmets blasfemiske postulat, vil han se, hvor eksakt man har kopieret fra dets oprindelige herkomst. I de lande, hvor de babyloniske system var mest udviklet, finder vi, at den suveræne pontiff for den babyloniske guds egenskaber, var de samme som dem der nu tilskrives paven i Rom. Kaldes han "*Gud på Jorden*,"- *Vice- Guden*- og "*Jesu Kristi Stedfortræder*" ? Kongen af Egypten, som var "*Suveræn Pontiff*", siger Wilkinson, blev betragtet og æret som:

" GUDS REPRÆSENTANT PÅ JORDEN." #

Er paven "*ufejlbarlig*" og praler Romerkirken ikke med, at den altid har været "*uforandret og uforanderlig*" ? Den "*suveræne pontiff*," siger den citerede forfatter: "*ansås for at være -UDE AF STAND TIL AT BEGÅ FEJLTAGELSER*." # (Wilkinsons' *Egyptians*) og derfor var der den største respekt for de gamle vedtagne *edikters* hellighed, sådan som man også sagde om medernes og persernes love, der heller ikke kunne ændres, når de først var vedtaget. Forlanges det at konger og ambassadører *kysser* pavens *tøfler* ? Dette er også kopieret fra samme forbillede, for prof. Gaussen, der citerer Strabo og Herodot, siger "*Kaldæiske konger havde på deres fødder tøfler, som de besejrede konger skulle kysse*" # (Gaussen om *Daniel*, vol.1.114) Symmachus, som den sidste hedenske repræsentant for den romerske kejser, og pontifex maximus, tiltalte ham:

- D E R E S H E L L I G H E D -
(*sanctitatem tuam*).

SYMMACHUS, *Epistolæ* lib.vi.31.

THE SOVEREIGN PONTIFF

Peters Stol

Peters nøgler er nu tilbage hos deres retmæssige ejer. P e t e r s S t o l må samme vej. Denne berygtede stol kom fra det selv samme kvarter som de korslagte nøgler. Den selvsamme grund der fik paven at tilrane sig de kaldæiske nøgler, fik ham naturligvis også at tage den hedenske Pontifex Maximus' vakante stol i besiddelse.

Ligesom pontifexen i kraft af sit embede, var *hieró fant*, eller tolker af mysterierne, var hans embeds stol ligeså vel berettiget at kaldes "Peters Stol, som de hedenske nøgler kaldtes "Peters Nøgler," og følgagtig kaldtes de det. Om Peters berygtede stols etymologiske oprindelse fremgår det af følgende fakta: "Romerne havde," siger Bower, "som de troede frem til 1662, prægnante beviser, ikke kun for at Peter skulle have rejst deres stol, men også for at han selv havde siddet i den. For, indtil det år, havde den selvsamme stol, som de troede, eller ville have andre til at tro at han havde siddet i, blevet vist frem. Den 18. januar det år, blev helligdag og den udstillede stol blev gjort til formål for offentlig tilbedelse. Men under rengøringen af stolen for at placere den på et iøjnefaldende sted i Vatikanet, tonede uheldigvis Herakles tolv berømte "arbejder" frem på den!" * og så lagdes den til side. Pavedømmets tilhængere blev ikke så lidt rystede over afsløringen, men forsøgte at holde masken så godt de kunde. "Vores tilbedelse," sagde Giacomo Battolini, i *Sacred Antiquities of Rome*, da han redegjorde for omstændighederne omkring afsløringen, "Vor tilbedelse, var ikke malplaceret, eftersom det ikke var træet vi tilbad, men tilbedelse af apostlenes fyrste, St. Peter," som man formodede, at have siddet i den." **

I nyere tid, synes Rom at have været temmelig uheldig med hensyn til Peters stol; for selv efter at den, som bar Herakles tolv arbejder, var blevet kasseret, som uegnet til at tåle det lys, Reformationen havde spredt over Den Hellige Stol, blev den, som skulde erstatte den, destineret at røbe endnu en af Pavedømmets latterlige og utilslørede forfalskninger.

Den forrige stol var lånt af hedningerne, den næste synes at have gået igen hos Muslimerne; for da de franske soldater under General Bonaparte indtog Rom i 1795, fandt de i stoleryggen, på arabisk, Koranens velkendte sætning:

"Der er ingen gud foruden Allah, og Muhammed er Hans Profet." ***

* Bowers' *History of the Popes*, vol. 1.p.7.

** BARTOLINI, *Antichità di Roma*, p. 32.

*** Lady MORGAN'S *Italy*, vol. iii. p. 81. Dr. Wiseman forsøgte at disputere de ; men, som *The Times* bemærkede: "ladyén havde øjensynligt det bedste argument."

Paven har ikke kun en stol at sidde i; han har også en *bærestol*, som med pomp og pragt bæres på mænds skuldre, når han besøger Peterskirken eller enhver anden af Kirkerne i Rom. Således beskriver et øjenvidne det hedenske optog på en kristen højtid i pavedømmets højborg: "Trommeslagerne hørtes udenfor. Soldaternes geværer rúngede på stenbroen udenfor Guds hus, da officeren beordrede vagt i gevær. Nu bevægede optoget sig langsomt mellem to rækker soldater, en lang procession af gejstlige, biskopper og kardinaler forud for den romerske pontifex, som blev båret i en forgyldt stol, klædt i et skrud der strålede som solen. De tolv mænd, der bar ham, var klædt i højrodt og kom lige efter nogle, der bar hans respektive mitraer, den tredelte pavekrone og andre insignier. Selv sad han i skyggen af to kæmpestore vifter af påfuglefjer, som blev båret af to ministranter." *

Prøv nu at kaste et blik tre tusinde år tilbage i tiden og se hvordan pontifexen af Egypten plejede at besøge sin guds tempel. "Da han nærmede sig forgården til templet," siger *Wilkinson* ** mødtes han af udvalgte repræsentanter for hele hæren, der med utallige bannere for de forskellige regimenter vajende i vinden skred frem med militær værdighed i fuld rustning, medens orkesteret spillede landets kendte hymner omgivet af umådelige menneskemasser.

Så meget for Peters stol og Peters nøgler. Men Janus, hvis nøgler paven tilranede sig med hans moders eller hustru Kybeles nøgle, var også fiske-guden Dagon. Ligesom paven bærer Janus' nøgler, bærer han også Dagens mitra. Den pavelige mitra er helt forskellig fra Arons og de jødiske ypperstepræsters hovedbeklædninger. De bar en turban bestående af et langt klæde, der blev viklet omkring hovedet.

Den to - hornede mitra paven bærer når han sidder ved Roms højalter og modtager kardinalernes tilbedelse, er den selvsamme mitra, som fiskeguden Dagon bar på filistrenes og babyloniernes tid,- og som den romerske kejser Nero tilbad og arrangerede store vandpantomimer for i Roms *Amfiteatrum*.

* **DAS TAGESWERK EINES PAPSTES**

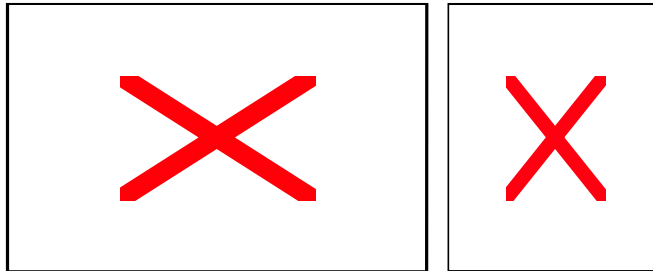
84 Bilder eingeleitet von Dr. P.M. Krieg, 1929,
bei Orell Füssli Verlag, Zürich, Switzerland.

Bild 42, Auszug aus dem Konsistorium, PAPST PIUS XI.
(iført mitra og flankeret af to kæmpe vifter af påfuglefjer.)

** WILKERSONS *Egyptians*. vol. v. pp. 285, 286.

Fiskeguden Dagon's Mitra

Der var to måder, hvormed Dagon blev repræsenteret i antikken. Den ene var, når han blev fremstillet som halv mand, halv fisk. (Ligesom Den Lille Havfrue) Den anden var, for at bruge *Laylards* ord: "Fiskens hoved dannede en *mitra* over manden, medens den skællede, vifteformede hale hængte ned som en kåbe bag ham, med de menneskelige lemmer og fødder blottede." *

Om D a g o n i denne form giver Layard en præsentation i sit sidste arbejde, (Fig.48) og ingen som eksaminere hans mitra og sammenligner den med pavens som den beskrives i Elliots *Horæ*, ** kan et øjeblik være i tvivl om at fra denne kilde og ingen anden har den pavelige mitra sin oprindelse. De gabende fiskekæber, der hæver sig op over manden fra Nineves hoved, er den umiskendelige modpart til spidserne på pavens mitra i Rom. Sådan var det i Østen mindst femhundrede år før den kristne æra.

Selv i Kina har denne praksis at bære fiskehoveds mitra af de tidligere kinesiske kejsere overlevet. For selvsamme modpart til pavens mitra, som den bæres af Kinas kejser har overlevet til vore dage. ***

"Er det bekendt," spørger en nutidig belæst forfatter, i en privat samtale med mig, "at kejseren af Kina, gennem alle århundreder frem til den dag i dag, som landets ypperstepræst, en gang om året velsigner hele nationen, iklædt sin præstekåbe og bærende sin *mitra* på hovedet, den selvsamme, som den romerske pontifex har båret i nærmere 1200 år? Sådan er fakta." ****

Som bevis for dette faktum er den medfølgende skitse af den kejserlige mitra (Fig.50) fremstillet, – hvilken er en faksimile af den pavelige episkopale mitra, set forfra.

* LAYARDS *Babylon and Nineveh*. p. 343.

** ELLIOTS *Horæ*, 4th Edit. Vol. iii. Pt. 4, Plate 27.

*** HAGER, on *Chinese Hieroglyphics*, in British Museum.

**** A. TRIMEN, Esq. distinguished architect, London, author *Church and Chapel Architecture*.

THE SOVEREIGN PONTIFF

By Rev. Alexander Hislop

Den pavelige hyrdestav

Men der et andet af pavens magtsymboler, som ikke skal overses, og det er den pavelige hyrdestav. Hvornår blev den taget i brug? Svaret er, at paven stjal den fra den romerske augur.

Læseren af den klassiske litteratur erindrer måske, at når de romerske augurer rådspurgte himlens guder, eller forudsagde prognoser efter skyernes formation, brugte de et bestemt redskab, som var uundværligt og de ikke kunne tolke varslerne uden. Redskabet var krumbøjede i den ene ende og kaldtes "*lituus*". Så indlysende identisk var denne "*lituus*" eller krumbøjede stav med den pontifikale bispestav, at selv Romersk- katolske forfattere i den mørke Middelalder, da man anså det unødvendigt at tilsløre sine hensigter og handlinger, ikke tøvede med at bruge udtrykket "*lituus*" som et synonym for bispestaven. * Således beskriver en pavelig skribent en bestemt pave eller biskop som "*mitra lituoque decorus*" dvs. smykket med mitraen og augurens stav, og mente dermed "mitraen og bispestaven." Men denne lituus, eller guddommelige stav som de romerske augurer brugte er som vel bekendt lånt fra Etruskerne og Assyrierne. Ligesom den romerske augur udmærkede sig ved sin krogede stav, således brugte også de kaldæiske spåmænd og præster krumstaven på samme måde når de udførte deres magiske ritualer.

Denne magiske krumstav kan spores helt tilbage til Babylons første konge, Nimrod, "som fastslået af Berosus, var den første der bar titlen Hyrdekonge. ** På hebraisk eller i Kaldæa i Abrahams dage, er hyrden Nimrod "He,- Roé "; "en vældig Jæger for HERRENS Øjne," *** derfra har uden tvivl både navnet H e r o – og al heltedyrkelse opstået, som lige siden har spredt sig over hele jorden. Sikkert er i hvert fald at Nimrods gude dyrkede efterfølgere generelt fremstilledes med enten krumstav eller hyrdestav. Laylard viser hyrdestaven i en mere udsmykket form, der ligner den pavelige hyrdestav, som den bæres i dag. ****

* Gradus ad Parnassum, compiled by G.PYPER, a member of the Society of Jesus, sub vocibus Lituus Episcopus et Pedum. pp.372, 464.

** BEROSUS apud ABYDENUS, in CORY'S Fragments p.32. See also EUSEBIUS, Chron., Pars. i. pp. 46, 47.

*** 1 Mose 10,9.

**** LAYARD Nineveh and Babylon, p. 361.

THE SACRIFICE OF THE MASS.

By Rev. Alexander Hislop

” Det ublodige Messeoffer.”

Vi har bevismateriale der udtrykkelig viser ” det blodige messe-offers ” babyloniske oprindelse. Fra Tacitus * lærer vi at intet blod måtte ofres på Cyperns Venus’ alter. Den assyriske Venus, den gang, Babylons store gudinde- og Cyperns Venus var én og samme, og følgagtig viser den græske Venus’ ”ublodige” altare det karakteristiske særtræk hos den babyloniske gudinde, hvorfra hun stammede. I så henseende adskilte sig den kaldæiske gudinde fra sin søn, som blev tilbedt i hendes arme. Som dydens moder, fuld af nåde, den himmelske ”Due,” som hele verdens håb, ** var afviste hun blod, og blev beskrevet med et mildt og blidt væsen. Derfor bar hun i Babylon navnet:

Mylitta- det er ” Forsoneren.” ***

Enhver der læser Bibelen og ser hvor udtrykkeligt den erklærer, at der er kun ” én GUD,” og således også kun én Forsoner mellem GUD og Mennesket ”- Mennesket KRISTUS JESUS, (1 Tim. 2, 5), må forundre sig over hvordan det nogensinde faldt nogen ind at tilegne Jomfru Maria dét, som man gør i Romerkirken, -

- nemlig rollen som ” Forsoneren.”

Nuvel, således ser vi hvordan det gik til at Rom forestiller Kristus, som ”GUDS LAM,” sagtmødigt og ydmygt af hjertet, som græd over Jerusalem- som bad for sine mordere, som en streng og ubønhørlig dommer for hvem syndere ” vil kaste sig næsegrus i støvet, og alligevel ikke være sikre på at blive bønhørt,” **** medens Jomfru Maria står frem i det mest vindende og engagerede lys, som den skyldiges håb, som synderes store tilflugt; hvor den forrige siges at have ”reserveret ransagelse og dom for sig selv,” og betroet al brug af barmhjertighed til sin Moder !

Alt dette gøres kun for at ophøje Moderen som *mildere* og mere *medlidende* end hendes gloriøse Søn. I det fjerde årh. da man begyndte at tilbede *Himmeldronningen* under navnet Maria i den Kristne Kirke, blev også det ”**ublodige Messeoffer**” indført.

* *Historia, lib. ii. cap. vol. iii p. 106*

** *Nonni Dionysiaca, in BRYANT, vol. iii. p. 226.*

*** Mylitta er det samme som Melitta, ” en Forsoner,”

**** Sermon of an Italian Priest, in *Evangelical Christendom*, Maj, 1853.

THE PONTIFICAL SUN-WORSHIP

” Vaffel- guden.”

Epifanius fastslår at udøvelsen med at ofre og spise den begyndte blandt kvinderne i Arabien; * og den gang var det vel bekendt at den var overtaget fra hedensk praksis. Selve formen af Roms ublodige offer kan indikere hvornår den kom. Det er en tynd, *rund* oblat; og Romerkirken lægger så megen vægt på *rundheden* -eller *vaffel-guden* for at bruge John Knox' bevingede ord. **

Hvad kunde have foranlediget pavestolen til at insistere så meget på dette ”ublodige offers” *rundhed* ? Selvsagt ikke en henvisning til Nadverens hellige indstiftelse, for i alle beretninger der er givet om den, er der overhovedet ikke nogen hentydning om hvilken form det brød havde, som vor Herre Jesus Kristus tog, da han takkede og brød det, gav sine disciple og sagde: ” Dette er mit Legeme, som gives for jer, gør dette ” *til Ihukommelse af mig.*” (Lukas 22,19) . Lige så lidt kan det være taget fra noget som helst påbud angående det jødiske påskebrød; i Mose bøgerne. Den betydning Rom tillægger **oblatens rundhed**, må have en grund; og den finder vi, når vi ser på altrene i Egypten.

” Den tynde, *runde* kage,” siger Wilkinson forekommer på alle altere.” *** Næsten enhver prik og streg i egyptisk gudsdyrkelse havde en symbolsk betydning. Den *runde skive*, så hyppig i Egyptens emblemer, symboliser **solen**. Lad læseren granske følgende uddrag fra Hurd, i hvilket han beskriver de romerske alters udsmykninger, hvorpå sakramentet eller den *indviede oblat* opbevares, og han kan selv afgøre at: ” Et sølvfad i form af en SOL er fastgjort overfor SAKRAMENTET på alteret, som med lyset fra kerterne, giver et meget strålende genskær. ****

Hvad har denne ”strålende Sol ” at gøre dér på alteret, overfor ”*sakramentet*,” eller den **runde oblat** ?

I Baal- dyrkelsen, som de afguds- dyrkende Israeliter tilbød, i deres frafalds dage, tilbød man også Solen, og det er påfallende at solskiven også her var opstillet *ovenover alteret*. (2 Krøn. 34,4.)

Og her, i den såkaldte Kristne Kirke, er et strålende sølvfad ” i form af en SOL,” sådan placeret på alteret, at alle og enhver som *tilbeder* ved alteret, skal knæbøje i ydmyg ærbødighed foran ” *Solens* ” afbillede.

” Oblaten ” i sig selv er blot et andet Baal,
– eller - S o l – s y m b o l.

* EPIPHANIUS, *Adversus Hæreses*, vol. i. p. 1054

** BEGG'S *Handbook of Popery*, p. 259.

*** WILKINSON'S *Egyptians*, vol. v. p. 353.

**** HURD'S *Rites and Ceremonies*, p. 196. col. i.

THE SACRIFICE OF THE MASS

By Rev. Alexander Hislop

” At skabe guder ” *

Det største mirakel som Rom foregiver at udføre, er når, hun ved gentagelse af de fem magiske ord, påstår at bringe Jesu Kristi legeme, blod, sjæl og guddommelighed ned fra himmelen, for at gøre ham reelt fysisk nærværende i:

- alterets sakramente -

De kaldæiske præster foregav at på samme måde, med magiske trylleformularer bringe sine guddomme ned i deres statuer, for at deres ” reelle fysiske nærværelse ” skulde manifestere sig i dem. Dette kaldte de ”at skabe guder.” Og herfra stammer uden tvivl de papistiske præsters blasfemiske talemåde, at **de har:**

Magt til: ” At skabe deres Skaber.”

Der er intet bevis for, så vidt jeg har været i stand til at finde det, at den tynde runde oblat i det babyloniske systems ”ublodige messeoffer” blev betragtet som andet end et *symbol* - eller nogensinde forvandlede til den gud som den repræsenterede.

Men *dogmet om transsubstantiationen* er klart den magiske essens, man giver det ud for at være, der ved at udtale nogle få virkningsfulde ord, forvandler en substans til en anden.

Ydermere foregiver paven i kraft af sin påståede magt, at på Jehovas vegne lyne og tordne med bandlysninger og fordømmelser mod enhver der krænker ham. Konger, og hele nationer der troede på disse magtbeføjelser, bævede og faldt på knæ for ham, af frygt for at blive ramt af hans åndelige tordentaler. De hedenske præster anså sig besidde den selvsamme magt og bestræbte med besværgelser at nedkalde virkelige lyn fra himmelen. Det var ”de Tegn, som det andet Dyr, der kom op af Jorden, fik Magt til at gøre,” ** - og helt efter den type, som det gamle Babylon foregav at udføre.

* AUGUSTIN, *De Civitate Dei*, lib.viii. cap.26, vol. ix. p.284, col.2.

** Åb. 13, 11-13.

50 YEARS IN THE "CHURCH" OF ROME

The Conversion of a Priest

By Charles Chiniquy

Published by Chick Publications 1985

Kapitel 33.

Roms gud ædt af rotter

Der levede i "La Jeune Lorette" en gammel pensioneret præst, som var blind. For at hjælpe ham tog kapellanerne rundt om Quebec sig af ham på skift i deres præstegårde. Rådet i Rom forbød blinde præster at holde messe, men på grund af sin fromhed var han privilegeret af paven til at holde en kort Jomfru messe, som han kunde uden af.

En morgen, da den gamle præst messede ved alteret, var jeg i sakristien og hørte skriftemål, da en ung hushjælper kom ind og sagde: "Fader Daule kalder på dig, skynd dig at komme." Da jeg frygtede at der var sket min gamle ven noget, løb jeg hen til ham. Jeg fandt ham nervøst trommende med sine fingre på alteret, som i ængstelig søgen efter noget kostbart der var forsvundet. Da jeg var meget tæt på ham, spurgte jeg: "Hvad ønsker du?" Han svarede med skingert nødråb: "Den gode gud er forsvundet fra alteret. Han er gået tabt!" Da jeg håbede at det var en fejltagelse og at han kun havde tabt den gode gud, "Le Bon Dieu" på gulvet ved et uheld, undersøgte vi det minutiøst, men den gode gud var ikke til at finde.

Først tænkte jeg på de tusinde mirakler jeg havde læst om forsvinden og forunderlige forvandlinger af vaffel-gudens skikkelse, og det slog mig at vi stod overfor et stort mirakel. Men jeg skiftede hurtigt mening. Kirken i Beauport var beboet af de mest dristige og uforskammede rotter jeg nogensinde har set.

Mange gange når jeg messede havde jeg set deres hæslige snuder på adskillige af dem, som attraheret af duften fra den friske vaffel, ønskede at indtage deres frukost bestående af min Kristus' legeme, blod, sjæl og guddommelighed. Men da jeg var konstant i bevægelse, eller messende med høj røst, var rotterne uvægerligt blevet skræmte og flygtet ind i deres hemmelige kvarterer.

Fader Daule troede helhjertet, hvad alle Roms præster er forpligtede at tro, at han havde magt til at forvandle oblaten til Gud. Jeg lænede mit hoved mod den fortvivlede gamle præst og spurgte ham: "Har du, som du plejer, siden det ubevægelig en lang tid, i tilbedelse af den gode gud, efter forvandlingen?" Han svarede hurtigt, "Ja, men hvad har det med den gode guds forsvinden at gøre?"

Jeg svarede lavmælt, men med et ærligt udtryk af bekymring og ærefrygt. "Nogle rotter har slæbt den gode gud væk og ædt den!" "Hvad siger du?" svarede Fader Daule.

Den gode gud slæbt væk og spist af rotter!"

"Ja, svarede jeg, " jeg er ikke det mindste i tvivl om det."

"Min Gud!- min Gud! En forfærdelig ulykke er over mig!"

Den gamle mand opløftede sin hænder og øjne mod himlen og råbte: "Min Gud!- min Gud! Hvorfor har du ikke taget mit liv før et sådant uheld skulde ramme mig!"

Hans stemme var grådkvalt af at snøfte.

Jeg løb hen til sakristien og bragte en ny oblat, som han kunde forvandle til en ny gud, og afslutte sin messe som jeg havde sagt han skulle. Efter at det var overstået tog jeg den utrøstelige præst ved hånden hen til præstegården. Jeg forsøgte at berolige ham ved at sige, at skylden ikke var hans. Jeg havde håbet at det fornuftige i mine ord vilde hjælpe ham at overvinde sine følelser, men jeg tog fejl.

"Mr. Chiniquy," svarede han, "Jeg ser De mangler den opmærksomhed og erfaring som så ofte mangler blandt unge præster. Hvordan kan De tale så letsindigt om ting der får Guds engle at græde? Vor Frelser slæbt væk og ædt af rotter! Åh! store Gud! overgår dette ikke ydmygelsen og Gulgatas rædsler?"

"Min kære Fader Daule" svarede jeg, tillad mig i al respekt at fortælle Dem at jeg forstår, lige såvel som De, denne ynkelige hændelses natur i morges. Men lad os se på fakta i dets rette lys. Det afhang ikke af deres vilje. Vor Gud er den eneste som kunde forudse og forhindre det.

Og, for at give Dem min egen mening ligeud:

Hvis jeg var Gud den Almægtige, og en elendig rotte kom for at æde mig, ville jeg slå den ihjel før den kunne røre mig."

Min tidligere urokkelige tro på min præstelige magt at forvandle oblaten til min Gud, havde stort set fordampet. Åbenbart ønskede Gud at åbne mine øjne for denne rædselsfulde absurditet i en religion hvis gud kunne slæbes væk og ædes af rotter.

I det øjeblik syntes det åbenbart, at dogmet om transsubstantiationen var en uhyrlig løgn, og mit præste-embede en krænkelse overfor både Gud og mennesker.

Min forstand sagde med en tordenrøst:

"Vær ikke længere præst af en gud som du skaber hver dag og som rotterne kan æde." //

Klik **link** til andre bøger af CHINIQUY: www.chick.com

THE SACRIFICE OF THE MASS

By Rev. Alexander Hislop

Babylons Madonna

Efter hvad læseren allerede har set i et tidligere afsnit af dette værk, er det næppe nødvendigt at sige at dette er den egentlige gudinde, som nu tilbedes i Romerkirken under navnet Maria. Selvom denne gudinde har samme navn, som HERRENS moder, hidrører alle hendes egenskaber fra Babylons Madonna og *ikke* fra Jomfru Maria, HERREN Jesus' Moder.

Der er ikke én linje eller ét ord i hele Bibelen, der understøtter påstanden om at hun skulde tilbedes, at hun er "synderes tilflugt," at hun var "ubesmittet," at hun gjorde forsoning for synd da hun stod ved korset, eller at hun, efter sin død opstod fra de døde og blev båret i salighed til himmelen. Men i de babylonske system fandtes alt dette; og er nu indlemmet i det romerske system.

Himmelens Dronning

Og ifølge Romerkirkens doktrin, er Marias nærværelse i Nadverens sakramente *sand og virkelig*, ikke kun forbildet eller symbolsk. Vi læser videre i pavens dekret om *Den Ubesmittede Undfangelse*, at selvsamme madonna, med dette for øje, "såret af sværdet," opstod fra de døde, blev oprykket i det høje og kronet til Himmeldronning.

Den Ubesmittede Jomfru

Hvad ikke før var sket, skete i December, 1854 *

Da samledes biskopper fra hele kristenheden og -repræsentanter fra jordens alle hjørner, mødtes i Rom og med kun fire afvigende røster, blev det fastslået:

"at Jomfru Maria, Guds moder, opstod fra de døde og opsteg til himmelen,-

- hvorfra hun herefter skal tilbedes som den Ubesmittede Jomfru, undfanget og født uden synd."

Dekretet om den Ubesmittede Undfangelse var gårdagens værk. Profetien hentyder derfor til vore dage, perioden Kirken nu går ind i. Med andre ord, når Vidnerne ihjelslås i den store Trængsel -

- ER STADIG I VENTE -

Åb.13,11-18.

* The Doctrine of the Immaculate Conception of Mary, from the Papal Bull *Ineffabilis Deus* issued, by the Pope IX, 1854.

THE DOCTRINE OF THE ASSUMPTION OF MARY

From the Apostolic Constitution

Munificentissimus Deus

Issued by PIUS XII, 1950

Doktrinen om Marias Himmelfart kan læses i den engelske version The Everlasting Gospel på vores hjemmeside. Den er hentet fra:

CATECHISM of the CATHOLIC CHURCH

*Revised in accordance with the official Latin text
promulgated by Pope John Paul II*

dedicated:

To Mary, Mother of Christ, whose Assumption body and soul into heaven we celebrate today, I entrust these wishes so that they may be brought to fulfillment for the spiritual good of all humanity. *Apostolic Letter* page xvi

From Castel Gandolfo, August 15, 1997, the nineteenth year of the Pontificate.

Joannes Paulus II

LIBRERIA EDITRICE VATICANA

Himmelens Dronning

Pius XII, en pave mange stadig husker den dag i dag, beskrev Maria som "Himmelens Dronning." Det var ham der den 1. November 1950, proklamerede "ufejlbarlig", ex-Cathedra, at Marias legeme steg op af graven kort efter sin død og for op til himmelen hvor hun blev ophøjet og kronet til Himmelens Dronning."

På Peterspladsen Påskedagen 1988, inkluderede Pave Johannes Paul II's budskab en bøn til "Himmeldronningen om beskyttelse og fred i verden." Den eneste reference til Himmelens Dronning i Bibelen relaterer til den kanaanæiske gudinde til hvem Israelitterne brændte røgelse, bagte kager og udgød drikkeofre som var:

"vederstyggeligt i HERRENS Øjne." (Jer. 44: 17-25; 7,18)

Jesus Kristus er **ikke** Marias enbårne søn,

Han er GUDS enbårne Søn. (Joh.3, 16)

Ej heller tituleres Maria, Jesus jordiske moder i Bibelen med de 18-20 gudspottelige navne, som skøgen i Åb. 17 kap. Hun var ydmyg og sagtmødig og behøvede en Frelser. (Lukas 1: 46-55)

"ALL ROADS LEAD TO ROME ? " *Michael de Semlyen* 1993.

THE TWO BABYLONS

OR THE PAPAL SUN WORSHIP

By The Late Rev. Alexander Hislop

KONKLUSION

Jeg appellerer til læseren, om jeg ikke har bevist ethvert punkt jeg satte mig for at klarlægge. Er der nogen der nu er i tvivl om at Rom er det apokalyptiske Babylon ? Er der nogen der tør benægte at fra grunden til den allerøverste sten, er det essentielt, - regulær, systematisk hedenskab ? Ganske vist kalder det sig kristent og bruger kristne udtryk og kristne navne. Men alt hvad der tilsyneladende er kristent i systemet er mere end udlignet af den ondartede hedenskab der legemliggør det.

Pavedømmet praler med at være "den ældste religion," og sandt at sige, udfra det vi har set, er det virkelig antikt. Det kan spore sin afstamning langt tilbage før den kristne æra, over 4000 år, ned til perioden lige efter syndfloden da *babelstårnet* påbegyndtes. Under hele denne periode har den essentielt været den samme: "semper idem."

Gransk Skrifterne og sammenlign dem med de historiske fakta...(Ap.G. 17, 11-12).

I nyere tid udviste alle Europas verdslige myndigheder *jesuitterne*, de førende ophavsmænd til denne afgudsdyrkelse, fra deres besiddelser i Frankrig, Spanien, Portugal, Neapel, og selve Rom i 1773, alle vedtog samme forholdsregler, og alligevel, - hvad ser vi i denne stund ? Den selv-samme jesuitiske jomfru tilbedelse ophøjet over næsten alle troner på kontinentet. Er der nogen der er beredt på at ruste sig til den Store *Trængsel* som kommer over hele Jorden når "Satan bindes og kastes i Afgrunden." Åb.20,2.

"Jeg spejded, men *ingen* stod mig bi ..." (Es. 63,5).

Hvis *Antikrists* tjenere er nidkære i at tjene deres herre og mester og utrættelige i at fremme hans mål, skal det så siges at Kristi tjenere er mindre trofaste til deres Herre ?

Til sidst, appellerer jeg til enhver læser af dette værk, at BIBELEN ikke er nogen opdigtet historie, men at hellige mænd talte og skrev hvad Helligånden bød dem at sige, og at den, som vandrer oprigtigt og følger GUDS ufejlbare ORD, vil altid erfare at han vandrer sikkert, og hvilken tjeneste han end er sat til at udføre, hvilke farer han end vil komme udfor:

"Megen Fred har de, der elsker din Lov, og intet bliver til Anstød for dem."

Salme 119, 165.

CATECHISM
of the

CATHOLIC
CHURCH

SECOND EDITION

*revised in accordance with the official Latin text
promulgated by Pope John Paul II*

LIBRERIA EDITRICE VATICANA

1997

Imprimi Potest Kardinal Joseph Ratzinger
Indicasterial Commision for the

Catechism of the Catholic Church

PURGATORY:
(Glossary p.896)

A state of final purification after death and before entrance into heaven for those who died in God's friendship, but were only imperfectly purified; a final cleansing of human imperfection before one is able to enter the joy of heaven (1031; cf 1472).

purgatory, * in Roman Catholic doctrine, the state of existence or condition of a soul that is in a state of grace but has not been purged, or purified, from all possible stain of unforgiven venial sins. Souls in such condition must thus be purified before entering heaven. The primary basis for the Roman Catholic doctrine of purgatory is found in II Maccabees (12:45).

The existence of purgatory has been denied as unbiblical by Protestant churches and most Eastern orthodox churches.

* The New Encyclopædia Britannica VIII, p.307

Way of Life Encyclopedia

Of the

Bible & Christianity

Based upon the King James Bible and written
from an uncompromising, Bible-believing position

Edited by David W.Cloud

SKÆRSILDEN (at lutre/rense). Iflg. Romersk katolsk teologi, et sted eller en tilstand hvor kristne går hen efter døden for at lide for synder ikke rensede under deres jordeliv. Efter en uspecificeret lustrings tid, tror man at sjælen går hjem til himmelen. Det siges at være et *lidelses* sted. Indtil for nylig blev skærsilden beskrevet som et *gløende smertefuldt* sted, men mange katolske præster lærer i dag at flammerne i skærsilden, som den blev beskrevet førhen, *kan* have været symbolske. *Messer* læses for de døde i den tro at ritualer og bønner kan hjælpe til med at fremskynde deres flugt fra skærsilden. *Da* Pave Paul 6. *døde* blev der holdt specielle messer over hele verden for at *hjælpe* ham *ud* af skærsilden.(s.449).

” **Dogmet om skærsilden** viser klart at selvom syndens dybe afgrund er fjernet, forbliver *straffen* eller konsekvenserne endnu tilbage, for at blive sonet eller rensat. Det gør de ofte. I virkeligheden er det sådan at de sjæle i skærsilden, som døde i Guds barmhjertighed og oprigtigt angrer, men ikke fyldestgørende har gjort bod for deres synder og undladelses synder, *renses* efter *døden* med afstraffelse der soner deres skyld.” (Vatikankoncil II, s.75).

” Kirken (Romerkirken) lærer os at sjælen efter døden *stadigvæk* må gennemleve lutring (dette betyder ordet skærsild) før de er i stand til at se Gud. Det vil *uvægerlig* være en *smertefuld* renselse og beskrives derfor i skikkelse af *ild*.”

The Theologians Answer Your Questions,
1970, ss.138-139.

Foruden at bekendtgøre fakta om skærsilden,” kan de trofaste på jorden være til stor hjælp” for dem, der må gennemgå skærsilden, ved Messe offeret, bønner, almisser og andre religiøse handlinger.”

(*Hand-book for Today's Catholic, p.36*).

læs mere: www.wayoflife.org

Luther's Ninety-five Theses

*With an Introduction by
E.G.Schwiebert*

Department of History,
Northwestern University

CONCORDIA PUBLISHING HOUSE

ST. LOUIS, MO. U. S. A.

Den **31. Oktober, 1517**, stod to munke, den ene, professor i teologi ved Universitetet i Wittenberg, udenfor hovedindgangen til Slotskirken. Mange studenter ved universitetet passerede forbi denne dør, for bygningen fungerede som universitetets kapel og den nu berømte dør blev brugt som opslagstavle. For fakultetet og studenterne var den kendt som "*das schwarze Brett*", eller den sorte tavle. Professoren trak et dokument frem fra under sin embedskappe, som han lige havde hentet henne hos bogtrykkeren, og sømmede det op på den nu så berømte dør. Disse hammerslag kom til at give genlyd rundt om i verden, for manden var Martin Luther og dokumentet han sømmede op på døren var hans Nioghalvfems Teser.

Men, som det ofte er tilfældet, vidste Luther og hans ledsager, Johan Schneider ikke at den protestantiske verden *fire århundreder* senere, stadig skulde mindes denne historiske begivenhed. Luther havde kun i sinde at bekendtgøre en offentlig debat, hvor hele universitets fakultetet og studenterne blev indbudt, og hvilket han håbede ville resultere i en klarlæggelse af universitetets holdning vedrørende salget af **afladsbreve** i naboregionerne, ledet af Johan *Tetzel* og lejet af Albrecht, ærkebiskoppen af Mainz. Til dette specielle formål var tidspunktet særdeles velegnet, for det var **Allehelgensdag**, en enorm begivenhed for Slotskirkens kanon og befolkningen i dens omgivelser. I kirken hvilede omkring atten tusinde *hellige relikvier* i pragtfulde guld og sølv montre. Hvert år på allehelgensdag blev disse relikvier forevist på bygningens respektive balkoner og fromme pilgrimme fra nær og fjern strømmede forbi, bærende på store offerkerter. Pønitenterne, som bad foran hver af relikvierne, kunde gøre sig fortjente af hvad der modsvarer 127,709 år, 3 måneder og 26 dages *aflad*. Sammen med mange andre seriøst tænkende katolikker tog Luther afstand fra den forargelige afladshandel og harmedes over, at den godtroende *almue* blev *udnyttet* til Roms egen berigelse.

HISTORIEN BAG AFLADSHANDELEN

Men der må have været noget usædvanligt med disse tesar. Myconius, forfatter til Luthers' biografi hævder, at nyheden spredtes som en løbeild gennem Tyskland, og på to uger var deres indhold kendt i alle dele af landet og en måned senere overalt i Europa. Store historiske begivenheder sker ikke pludselig. Der går altid et vist tidsrum før de ophobede sindsbevægelser øger i styrke og kun venter på en gnist til at antænde vulkanudbruddet. Sådan skete det under *Reformationen i Tyskland*. Luthers' nioghalvfems tesar udløste gnisten.

I århundreder havde Rom åreladdet det tyske folk. Det havde opfundet alle mulige menneskeskabte dogmer for at begrunde tapningen af landets guld og sølv – og fylde Roms skattekister. For at væbne sig mod opposition, blev det romerske hierarki ophøjet til en sådan magtposition at man ved blot kritik af misbruget risikerede anklage for kætteri. Samtidigt levede Kristi såkaldte stedfortrædere i pomp og pragt, trodsende alle Guds og menneskers love.

Men Guds kværne maler langsomt. Når tidens fylde kom, var anføreren udvalgt og forberedt. Han var skolet i det romerske dogmatiske system og forstod til fulde at en reform var nødvendig. Luthers' tesar afslørede hans tvivl om det han havde lært af sine katolske læremestre. Mange problemer plagede ham fordi Bibelens lære syntes at modsige de påstande Johan Tetzel og andre hævdede vedrørende anger, tro, **skærsild**, aflad, ja selv pavens holdning til disse spørgsmål. Han var overbevist om at paven var uvidende om det, Tetzel og de andre forkyndte og var helt uskyldig i det hele taget. Men da Luther to år senere forstod hele sandheden om Tetzels handel med afladsbrevene, gik han i retfærdig vrede så langt, at han kaldte paven for **Antikrist**.

Trofaste, men intelligente katolikker var meget skeptiske overfor disse afladsløfter. De så at denne forvanskning af bodshandlinger forførte almindelige mennesker til at tro at de blot behøvede at købe afladsbreve for at opnå himmelsk tilgivelse. Ikke engang anger betød noget. Hvad de **fortabte sjæle** i *skærsilden* angik, overdrev Tetzel den pavelige aflads magt i den grad at han hævdede at kunde frelse flere sjæle end selve Sankt Peter.

Kritikken af afladsbrevene og degraderingen af pavens indflydelse var et mægtigt slag der ramte selve fundamentet af pavelig magt. Et samtidigt træsnit forestiller Luther stående foran døren til Slotskirken i færd med at nedskrive tesarne med en gåsefjer, der var så lang at den anden ende slog den *tredekte krone* af pavens hoved. Dette træsnit illustrerer tydeligt hvorfor paven i Rom og hans håndlangere blev så ekstremt alarmerede over de femoghalvfems tesers modtagelse.

Med tiden blev publiceringen af dem symbolsk for hele den bevægelse der betragtedes som den nye Kristendoms udgangspunkt.

**JOMFRU MARIA FRELSER SJÆLE UD AF
SKÆRSILDEN**

Ifølge Dogmet om Sabbats Privilegiet af

Pave Johannes XXII, i

År 1322 *

Jomfru Marias genfærd viste sig for St. Simon Stock i år 1251 i Cambridge, England. Hun gav ham et klædningsstykke han skulde bære som symbol på sin hengivenhed for hende. Det bestod af *to stykker stof* holdt sammen af bånd og båret over skulderen, både for- og bagside, af den som bar den. *Skapularen* garanterede at: ”enhver som dør, ikklædt den, *skal ikke lide i den evige ild*; og hvis de dør når de bærer den, bliver de frelste.”

Det var i 1322 Pave Johannes XXII (1316-1334) udvidede frelse garantien med at proklamere Sabbatine Privilegiet, hvorved *dem*, som trofast bar skapularen og vedholdende bad til Jomfru Maria:

**”befriedes fra skærsilden den førstkomende
lørdag efter deres død.” ****

Johannes XXII’s proklamation blev senere betragtet som ”apokryfisk” af mange katolske skolastikere, men det var langt udover det uoplyste flertals forståelse og kundskab iblandt Romerkirkens hengivne Maria tilbedere. Apokryfiske eller ej, - de var blevet underviste om bærerne af skapularens privilegier og de skulde ikke tages fra dem. Og den er i uformindsket brug den dag i dag. Uanset kontroverserne blev Johannes XXII’s definition af Sabbatine privilegiet yderligere bekræftet af 20 paver efter ham, indbefattet pave Paul V, som i 1613 indskrænkede skapularens begunstigelser og nu definerede Marias meriter: ”at hun kom sjælene i skærsilden til undsætning hver lørdag, men ikke ”nødvendigvis” udfriede dem.” ***

* Timothy F. Kauffman *Quite Contrary*, A Biblical Reconsideration of the Apparitions of Mary, pg.27, 1997

** Cruz, Joan Carroll, *Prayers and Heavenly Promises Compiled from Approved Sources*, (TAN Books and Publishers, 1990)

*** Hardon, John A., S.J. *Modern Catholic Dictionary*, (Garden City, NY: Doubleday & Company, 1980) p.476

Bogen *Quite Contrary* * oversat i uddrag til dansk:

www.thespiritofprophecypublications.dk/books1.html

Foreg. kap:
Maria frelser
sjæle i skærs-
ilden.

- P A V E L I G A F L A D É N M A S S E -

V e d e n B i s k o p S y n o d e i R o m

O k t o b e r 2 0 1 2

I flg. Artikel:

RC "Year of Faith" Unfaithful to Christ and His Gospel

By Richard Bennett and Timothy F. Kauffman

Ved en Biskop- synode i Rom i oktober 2012, indviede Pave Benedikt XVI the "Year of Faith" som han havde bekendtgjort i sit Apostolske Brev "*Motu Proprio Data*." Datoen den 11 oktober, 2012 valgtes, fordi det er både 50-årsdagen for 2.Vatikan-konciliet og 20-årsdagen for udgivelsen af 1992 *Catechism of the Catholic Church*. Benedikt istemte Johannes Paul II's overbevisning at 2.Vatikan konciliet forblev "den store nådegave som blev skænket Kirken i det tyvende århundrede," et sikkert kompas hvormed vi styrer vor kurs i det kommende århundrede.

2.Vatikan koncilets lære om ø k u m e n i s m e er afgjort "et sikkert kompas" til at aflæse Pavestolens aktuelle udspil, i den Katolske kirkes "nye" tiltag, som belyses her, er ikke mindre end en storstilet plan for at lokke Jesu Kristi sande kirke i en fælde. Målet er, at lokke godtroende kristne bort fra bibelsk kristendom, ved at fjerne enhver "forhindring, for at fremme en fuldkommen kirkelig forening," og samle dem alle under det romersk katolske åg.

I sammenfatningen af Biskop- synoden og åbningen af "Year of Faith", - er der ikke noget bedre udsagn end det C.H. Spurgeon gav, da han skrev: "En essens af løgne, og kvintessensen af blasfemi, som Roms religion er, - fascinerer ikke desto mindre en bestemt gruppe af protestanter..." Som vi skal se, "at fascinere en bestemt gruppe af protestanter" er nøjagtigt hvad dette år af "Year of Faith" har i sinde at gøre.

”Year of Faith...”

Den hovedsagelige grund til at fejre 2.Vatikan koncil under the Year of Faith er fordi dets økumeniske indledende tilnærmelser har været fremgangsrige. Formelt rykkede koncilet fra en separerende holdning overfor andre religioner til en ny to-spiddet strategisk accept, for at vinde verden tilbage til Rom. For det *første*: hedenske religioner som islam, buddhisme og hinduisme blev formelt designerede som acceptable for Pavedømmet.

For det *andet*: vendte koncilet sig især til evangelister. ”*Separerede brødre*” var det nye udtryk koncilet opfandt til dem, som førhen altid betragtedes som kættere. I koncilets dok. nr. 42, blev de økumeniske metoder omhyggeligt beskrevet. Det mest betydningsfulde af dem var at bruge ”dialog” for at gøre gradvise tilnærmelser til evangeliske og Bibel-troende kirker. Hensigten med dialog, klart og tydeligt fastslået af den Romersk katolske kirke er at ”omforme tænkemåden” og ”lidt efter lidt” samle alle bekendende kristne sammen ”i én fælles celebrering af eukaristien” –under paven:

”..(økumenisk dialog) tjener til at omforme tænkemåde, adfærd og det daglige liv i ikke- katolske samfund. På den måde, tilsigter det at berede vejen til deres enhed i tro i én kirkes skød, én og synbar: således ”lidt efter lidt, efterhånden som hindringerne til fuldkommen kirkelig samhørighed er overvundet, vil alle kristne blive forsamlede, i en fælles celebrering af eukaristien, i forening med den eneste ene kirke, som Kristus har skænket sin kirke fra begyndelsen. Denne forening, tror vi, - bor i den Katolske kirke, som noget den aldrig kan miste ...”

”Kirken føler ansvaret for at udtænke nye redskab og nye udtryk for at sikre at troens ord, som har udfanget Guds sande liv i os, vil blive mere hørt og blive forstået bedre, selv i verdens nye ørkener.”

Med andre ord, har de udtænkt ”nye redskab” og ”nye udtryk” for at befordre de samme gamle vildfarelser. Alligevel konstaterer vi at the Year of Faith er spækket med alle de typiske fæller i romersk trældom:

Pavelige aflade for at reducere de dødes pine i skærsilden, Mariadyrkelse og forgudelse af Eukaristien. (Messeofret). For eksempel bebudede Pave Benedikt en **Plenar aflad** for the Year of Faith:

”Under ”the Year of Faith ... vil **fuldstændig aflad** for timelig straf af synder, skænket ved Guds nåde og så for de afdøde troende sjæle ...- kunne opnåes af alle...”

Læs mere: <http://www.bereanbeacon.org/>

PAVELIG AFLAD FOR AT REDUCERE

DE DØDES PINE I SKÆRSILDEN

Ifølge de foregående artikler (s.47-53) om skærsilden, de dødes pinested, eksklusivt for katolikker, viser-

- Dogmet om Skærsilden -

” at selvom syndens dybe afgrund er fjernet, forbliver *straffen* eller konsekvenserne endnu tilbage, for at blive sonet og eller rensat. Det gør de ofte. I virkeligheden er det sådan at de sjæle i *skærsilden*, som døde i Guds barmhjertighed og oprigtigt angrer, men *ikke* fyldestgørende har gjort bod for deres synder og undladelses-synder, **renses efter døden** med *afstraffelse* der soner deres skyld.” (Vatikankoncil II, s.75).

”Kirken (Romerkirken) lærer os at sjælen efter døden *stadigvæk* må gennemleve lutring (dette betyder ordet skærsild) før de er i stand til at se Gud. Det vil *uvægerlig* være en *smertefuld* renselse og beskrives derfor:

i skikkelse af - ild.

The Theologians Answer Your Questions,

1970, ss. 138-139.

Foruden at bekendtgøre fakta om skærsilden, ”kan de trofaste på jorden være til stor hjælp” for dem, der må gennemgå skærsilden, ved Messeofferet, bønner, almisser og andre religiøse handlinger.”

(Hand-book for Today's Catholic, p.36). //

- citat slut -

MEN HVAD SIGER DEN KATOLSKE BIBEL ?

” Ender vi i **Skærsilden** når vi dør ? ”

N o r d i s k N y h e d s b r e v

Den 10. Marts 2013, side 7,

- Har svaret !

- gå til >> Indholdsfortegnelsen !

Det Evige Evangelium- fortsætter >>

Vi fortsætter med bogen:

Understanding

Roman Catholicism

37 Roman Catholic Doctrines Explained

By Rick Jones

Chick Publications
Chino, CA, USA

Forord

Jeg blev døbt som spæd i den katolske kirke, modtog min første kommunion og konfirmation som barn og deltog i messen og religiøse instruktionsklasser ugentligt. Jeg bekendte mine synder til en præst og gjorde mit bedste for at overholde De Ti Bud. I det store og hele var jeg en god katolik.

Min hustru, Shari, som medvirkede i forarbejdet til denne bog, er også født og opvokset i et romersk - katolsk hjem, foruden at være uddannet i katolske skoler. Også hun deltog trofast i alle kirkens ritualer.

Til trods for al vor katolske træning forstod ingen af os til fulde de sande lærdomme, eller hvordan disse lærer relaterede til den Hellige Bibel. Vor tro på den katolske kirke led, som følge heraf, under dette.

Jeg tror af hele mit hjerte, at de fleste katolikker er i samme situation. Denne bog blev til for at råde bod på dette problem. Når du har læst den, vil du have fuld forståelse for hovedpunkterne i den katolske lære, og hvordan de relaterer til den Hellige Skrift.

Desuden vil du erfare mange sandheder, som du ikke før kendte til, og du vil være meget bedre forberedt til den dag, da du skal stå ind for GUDS store, hvide trone ved Opstandelsen.

Må Gud velsigne dig, mens du læser.

”Og jeg beder om, at vor Herres Jesu Kristi Gud, Herlighedens Fader, vil give jer Visdom og Åbenbarings Ånd i jeres Erkendelse af Ham, og at Han vil oplyse jeres Hjertes Øjne, så I forstår, hvilket Håb Han kaldte jer til ...”

Paulus` Brev til Efeserne 1,17-18.

Indledning

I de senere år har der været en sammensmeltning af katolicismen og traditionel protestantisme. Mange, på begge sider, kalder nu dem i den anden lejr for deres kristne brødre og søstre. Dette var kun få år siden utænkeligt, men i dag:

- Romersk – katolske gejstlige ses regelmæssigt på kristne TV-kanaler for at fremme forening mellem katolikker og protestanter.
- Kristne radiostationer sender romersk – katolske programmer.
- Kristne boghandlere fører forskelligt materiale, der appellerer til romersk - katolske læsere.

Har disse to modparter i virkeligheden nærmet sig hinanden for at genforenes? Prædiker de nu det samme budskab? Bekender de samme, afgørende lære?

For at få svar på disse spørgsmål, begyndte jeg et omfattende studium af den Katolske Kirkes Katekismus, årgang 1994. At bruge denne særlige katekismus var vigtig af to grunde:

1. Denne katekismus er de **officielle** kilde til den katolske lære. Ingen kan benægte, at den indeholder den katolske kirkes nuværende lære.
2. Udgivet i 1994 er den, den første, nye katekismus i over 400 år. Derfor kan du være sikker på, at du læser den katolske kirkes løbende lære, og ikke hvad den lærte for 300 år siden.

I denne bog vil vi gennemgå 37 af de mest kritiske punkter i den katolske lære så lad disse kendsgerninger tale for sig selv.

Understanding Roman Catholicism

Du vil ikke finde udtryk for personlige meninger eller filosofier i den foreliggende præsentation. Dette er strengt taget en deklaration af konkrete romersk – katolske doktriner, og hvordan disse sammenlignes med Bibelen. Du må selv konkludere og drage dine egne beslutninger

Denne bog er hverken dømmende eller fordømmende. Dens eneste hensigt er at hjælpe dig til en bedre forståelse af den katolske lære, så du er forberedt, når du skal stå ind for GUDS Trone ved den yderste Dom, som vi alle skal efter døden:

”Og så vist som det er Menneskenes Lod
én gang at dø og derefter dømmes.”

Brevet til Hebræerne 9,27.

Mit hjerte knuges ved tanken om dem, som skal
høre følgende Ord:

” Og vil Jeg sige dem rent ud:

Jeg har aldrig kendt jer; vig bort fra Mig,
I, som øver Uret.”

Mattæus 7,23.

Og dog viser Bibelen, at Herren Jesus Kristus vil udtale disse Ord til mange religiøse mennesker. Ved at vide dette, er det vigtigt, at du ikke blindt følger nogen som helst. Lær dig disse romersk- katolske læresætninger,

- så du kan møde GUD med fortrosthed.

Mens du læser, er det min oprigtige bøn, at Gud vil
åbenbare sandheden i dit hjerte og sind.

MÅ GUD VELSIGNE DIG !